

Versie ter internetconsultatie

Artikel I

De Wet inkomstenbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Aan artikel 3.111 worden twee leden toegevoegd, luidende:

11. De waardeverandering, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, van een woning wordt eveneens geacht de belastingplichtige of zijn partner grotendeels aan te gaan, indien:

a. de woning is belast met een beding dat voorziet in een gedurende een periode van ten hoogste tien achtereenvolgende jaren ten minste lineair tot 100% toenemend belang bij de waardeverandering van de woning van de belastingplichtige of zijn partner; en

b. geen sprake is van andere bedingen die het belang van de belastingplichtige of zijn partner bij die waardeverandering beperken.

12. De waardeverandering, bedoeld in het eerste lid, onderdeel a, van een woning wordt eveneens geacht de belastingplichtige of zijn partner grotendeels aan te gaan, indien:

a. de woning wordt verkregen onder een publiekrechtelijke regeling als bedoeld in een bij ministeriële regeling aangewezen regeling ter bevordering van betaalbare koopwoningen;

b. die publiekrechtelijke regeling ertoe leidt dat bij een waardedaling van de woning die waardedaling de belastingplichtige of zijn partner geheel of gedeeltelijk niet aangaat; en

c. geen sprake is van andere bedingen die het belang van de belastingplichtige of zijn partner bij een waardeverandering beperken.

Artikel I, onderdeel A (artikel 3.111 van Wet inkomstenbelasting 2001)

Op grond van artikel 3.111, eerste lid, onderdeel a, Wet IB 2001 geldt dat een woning alleen als eigen woning kwalificeert als de belastingplichtige of zijn partner grotendeels, dus voor ten minste 50%, belang heeft in de waardeverandering van die woning. In de praktijk kan op grond van de nieuwe regeling betaalbare koop bij een waardedaling van een dergelijke woning die waardedaling van een dergelijke woning de koper geheel of gedeeltelijk niet aangaan. Het gaat er hierbij niet om of de waardedaling daadwerkelijk intreedt, maar of er theoretisch onvoldoende belang is in de waardedaling. In dat geval is op grond van artikel 3.111, eerste lid, onderdeel a, Wet IB 2001 dus geen sprake van een eigen woning en bestaat dus geen recht op (hypotheek)renteaf trek. Om dit te voorkomen wordt voorgesteld een twaalfde lid aan artikel 3.111 Wet IB 2001 toe te voegen. Daarnaast wordt voorgesteld een elfde lid aan dat artikel toe te voegen om op dit punt bestaand goedkeurend beleid te codificeren.

Doel en werking van het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, Wet IB 2001

Het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, Wet IB 2001 codificeert in dit kader het voor kopers geldende goedkeurende beleid dat is gebaseerd op de hardheidsclausule.¹ Genoemd elfde lid is in aansluiting op de in de praktijk vaak voorkomende antispeculatiebedingen van toepassing

¹ Besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 24 november 2009, over het beleid over de eigenwoningregeling voor de inkomstenbelasting (Stcrt. 2009, 18386), onderdeel 1.5.3.

voor eerste kopers en daaropvolgende kopers waarbij onvoldoende belang is in de waardeverandering omdat de eerste helft van de instandhoudingstermijn nog niet is verstreken. Dat geldt bijvoorbeeld bij een antispeculatiebeding met een lineaire afbouwsystematiek die in tien gelijke jaarlijkse stappen naar een belang van 100% leidt. Zulke bedingen zorgen ervoor dat een koper aanvankelijk slechts beperkt deelt in de waardeverandering van een woning. Daardoor kan (tijdelijk) het belang van ten minste 50% ontbreken, hetgeen tot gevolg heeft dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 3.111, eerste lid, onderdeel a, Wet IB 2001. Het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, Wet IB 2001 codificeert de genoemde goedkeuring waarmee de waardeverandering de belastingplichtige of zijn partner geacht wordt eveneens grotendeels aan te gaan als de woning is belast met een dergelijk antispeculatiebeding.

In het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, onderdeel a, Wet IB 2001 is opgenomen waaraan een antispeculatiebeding ten eerste moet voldoen om onder de fictie van dit elfde lid te vallen. Van belang is dat dit beding dat de woning belast voorziet in een gedurende een periode van ten hoogste tien achtereenvolgende jaren ten minste lineair tot 100% toenemend belang bij de waardeverandering van de woning van de belastingplichtige of zijn partner. De periode van tien achtereenvolgende jaren is een maximum. De periode kan bijvoorbeeld ook vijf achtereenvolgende jaren zijn met een toenemend belang van 20%-punt bij de waardeverandering van de woning.

Ingevolge het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, onderdeel b, Wet IB 2001 geldt ten tweede als voorwaarde dat geen sprake is van andere bedingen die het belang van de belastingplichtige of zijn partner bij die waardeverandering beperken. Vanwege het doel van de eigenwoningregeling (stimulering bezit van een woning in eigendom van de belastingplichtige of diens partner) moet worden gewaakt voor inbreuk op het eigendomsrecht, zoals het cumulatief opleggen van verkoopregulerende of gebruiksbeperkende bepalingen. In de praktijk komt het voor dat naast een antispeculatiebeding ook andere voorwaarden aan de woning zijn verbonden, zoals een zelfbewoningsplicht of onderhoudsverplichting. Om in aanmerking te komen voor de eigenwoningregeling zijn deze bedingen niet toegestaan op grond van het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, onderdeel b, Wet IB 2001. Verplicht onderhoud, zonder zeggenschap van de belastingplichtige, is naast het antispeculatiebeding, bedoeld in het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, onderdeel a, Wet IB 2001, een te grote inbreuk op het eigendomsrecht om te stellen dat de waardeverandering de belastingplichtige grotendeels aangaat. Vanwege het doel van de eigenwoningregeling – stimuleren van het bezit van een eigen woning – moet die regeling niet gelden als de waardeverandering de belastingplichtige niet grotendeels aangaat. Een beding dat het belang van de belastingplichtige of diens partner niet beperkt, is op grond van dit onderdeel wel toegestaan in combinatie met een antispeculatiebeding.

In de praktijk betekenen deze twee voorwaarden dat het belang van de koper geurende een periode van maximaal tien jaar elk jaar (ten minste) 10%-punt toeneemt, zodat de belastingplichtige na verloop van tijd (dat wil zeggen: na maximaal tien jaar) volledig meedeelt in de waardeverandering. Als aan deze voorwaarden is voldaan, wordt voor de koper op grond van de voorgestelde regeling aangenomen dat hij vanaf het moment van aankoop hoofdzakelijk, dus voor ten minste 50%, deelt in de waardeverandering van de woning, zowel bij waardestijging als waardedaling. Daardoor blijft het volledige eigenwoningregime van toepassing, inclusief (hypotheek)renteaftek.

Indien op enig moment wordt afgeweken van het in genoemd elfde lid voorgeschreven ten minste lineaire schema, vervalt de wettelijke fictie vanaf dat moment. Dat betekent dat dan opnieuw moet worden getoetst of de waardeverandering van de woning de belastingplichtige of zijn partner grotendeels aangaat. Een afwijking kan dus ook gevolgen hebben voor de kwalificatie in daaropvolgende jaren.

Voorbeeld PM

Koper 1 koopt een woning van € 390.000 onder de nieuwe betaalbare koopregeling met een lineaire opbouw van het belang bij de waardeverandering van de woning van 10%-punt per jaar gedurende tien jaar, zonder andere beperkingen, en verkoopt deze na zeven jaar. Conform de nieuwe regeling betaalbare koop is de maximale verkoopprijs € 425.000 (de marktwaarde is € 440.000). In jaar 1 gaat de koper slechts 10% van de waardeverandering aan en in jaar 7 is dit 70%. Met de voorgestelde fictie wordt aangenomen dat koper 1 vanaf jaar 1 voldoet aan de 50%-voorwaarde, mits aan de overige voorwaarden van de eigenwoningregeling is voldaan. Als de woning al na twee jaar zou zijn doorverkocht en het belang de waardeverandering is voor deze verkoper beperkt gebleven tot 20%, dan verandert er niets over de al verstreken jaren. Koper 1 kan de eigenwoningregeling, ondanks dat de woning na twee jaar is verkocht, voor die twee jaar toepassen.

Doel en werking van het voorgestelde artikel 3.111, twaalfde lid, Wet IB 2001

Het voorgestelde artikel 3.111, elfde lid, Wet IB 2001 voorziet niet in alle situaties waarbij sprake is van een antispeculatiebeding. Bij een tweede of daaropvolgende koper die een woning onder de marktwaarde heeft aangekocht, voldoet genoemd elfde lid niet. Een waardedaling van de woning gaat deze koper tot het bedrag van zijn aankoopprijs namelijk niet aan. Dan wordt niet aan artikel 3.111, eerste lid, onderdeel a, Wet IB 2001 voldaan. Het voorgestelde artikel 3.111, twaalfde lid, Wet IB 2001 zorgt ervoor dat de tweede en de daaropvolgende kopers onder een dergelijk beding onder specifieke voorwaarden geacht worden te voldoen aan de 50%-eis van artikel 3.111, eerste lid, onderdeel a, Wet IB 2001.

Op grond van het voorgestelde artikel 3.111, twaalfde lid, onderdeel a, Wet IB 2001 is de eerste voorwaarde dat de woning wordt verkregen onder een publiekrechtelijke regeling als bedoeld in een bij ministeriële regeling aangewezen regeling ter bevordering van betaalbare koopwoningen. Het is in ieder geval het oogmerk dat de nieuwe regeling betaalbare koop onder deze voorwaarde valt. Deze regeling is opgenomen in het Besluit kwaliteit leefomgeving.

Op grond van het voorgestelde artikel 3.111, twaalfde lid, onderdeel b, Wet IB 2001 is als tweede voorwaarde opgenomen dat deze regeling ertoe leidt dat het geheel of een gedeelte van een waardedaling van de marktprijs een tweede of daaropvolgende koper en diens partner niet aangaat. In het onderstaand voorbeeld is een situatie opgenomen die valt onder de werking van deze voorwaarde.

Voorbeeld PM

Stel dat koper 2 de woning uit het vorige voorbeeld van koper 1 koopt in jaar 7 voor de gereguleerde prijs van € 425.000, terwijl de marktwaarde € 440.000 is. In jaar 9 daalt de marktwaarde van de woning van € 440.000 naar € 435.000. Koper 2 heeft zelf

€ 425.000 betaald, terwijl de gereguleerde verkoopprijs inmiddels € 430.500 is.² Koper 2 kan de woning ondanks deze marktwaardedaling met winst kopen. De marktwaardedaling van € 5.000 gaat hem niet aan. Met toepassing van genoemd twaalfde lid wordt de waardeverandering echter geacht hem wel voor ten minste 50% aan te gaan, zodat de woning kwalificeert als eigen woning.

Het feit dat bij een tweede of daaropvolgende koper die onder de marktwaarde een woning aankoopt in theorie altijd een waardedaling kan optreden leidt ertoe dat genoemd twaalfde lid van toepassing is om elke opvolgende koper die een woning onder de marktwaarde heeft aangekocht in aanmerking te laten komen voor de eigenwoningregeling. Genoemd twaalfde lid is automatisch uitsluitend van toepassing op opvolgende kopers. De fictie is automatisch niet van toepassing op de eerste koper. Omdat ervan uitgegaan kan worden dat deze koper de woning altijd koopt voor de marktwaarde, gaat een waardedaling deze altijd voldoende aan.

In het voorgestelde artikel 3.111, twaalfde lid, onderdeel c, Wet IB 2001 is als derde voorwaarde opgenomen dat geen sprake is van andere bedingen die het belang van de belastingplichtige of zijn partner bij die waardeverandering beperken. Voor een toelichting op deze voorwaarde wordt verwezen naar de toelichting op artikel 3.111, elfde lid, onderdeel b, Wet IB 2001.

B.

In artikel 3.127, vijfde lid, tweede zin, vervalt "en tweede".

Artikelen I, onderdelen B en D, en II, onderdeel B (artikelen 3.127 en 10a.15 van de Wet inkomstenbelasting 2001 en artikel 18d van de Wet op de loonbelasting 1964)

Met de Wet toekomst pensioenen (Wtp) zijn per 1 juli 2023 wijzigingen aangebracht in verschillende wetten die doorwerking hebben naar andere wettelijke bepalingen. Voorgesteld wordt om met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023 (of 1 januari 2023 voor zover van toepassing) technische verbeteringen in de wettekst aan te brengen. De voorgestelde wijzigingen worden hierna afzonderlijk toegelicht.

Met de voorgestelde wijziging van artikel 3.127, vijfde lid, tweede zin, Wet IB 2001 vervalt de verwijzing naar het tweede lid van dat artikel met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2023. Die verwijzing is sinds die datum niet langer nodig aangezien in artikel 3.127, tweede lid, Wet IB 2001 met de invoering van de Wtp per 1 juli 2023 met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2023 niet langer wordt gesproken over de premiegrondslag. Voor het vaststellen van de reserveringsruimte geldt op grond van het huidige artikel 3.127, tweede lid, Wet IB 2001 een maximumbedrag. Op grond van artikel 3.127, tweede lid, Wet IB 2001 zoals dat gold voor inwerkingtreding van de Wtp werd de reserveringsruimte bepaald als een percentage van de premiegrondslag en was die verwijzing in artikel 3.127, vijfde lid, Wet IB 2001 wel nodig.

Met de Wtp is artikel 5.16c, tweede tot en met negende lid, Wet IB 2001 met ingang van 1 juli 2023 vernummerd. De verwijzing in artikel 10a.15 Wet IB 2001 naar artikel 5.16c, tweede lid, Wet IB 2001 is daardoor sinds die datum niet langer correct. Er dient nu verwezen te worden naar

² De historische waardestijging is € 45.000 (435.000 -/- 390.000). De maximale verkoopprijs is 390.000 + (90% van 45.000) = € 430.500.

artikel 5.16c, derde lid, Wet IB 2001. Dat wordt met deze aanpassing hersteld met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023.

In artikel 18d, derde lid, Wet LB 1964 wordt verwezen naar artikel 63a, derde lid, van de Pensioenwet en artikel 75a, derde lid, van de Wet verplichte beroepspensioenregeling waarin regels worden gegeven voor de vaststelling van variabele pensioenuitkeringen. Bij nader inzien dient echter verwezen te worden naar die artikelen in het geheel en niet specifiek naar het derde lid van die artikelen. Met de wijziging met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023 vervalt de verwijzing naar specifiek het derde lid van die artikelen.

C.

In artikel 5.17e, vijfde lid, onderdeel b, wordt "achtste" vervangen door "negende".

Artikel I, onderdeel C, artikel II, onderdeel C en E, en artikel XX, onderdeel B (artikel 5.17e van de Wet inkomstenbelasting 2001, de artikelen 19b en 38u van de Wet op de loonbelasting 1964 en artikel 44b van de Invorderingswet 1990)

De voorgestelde wijzigingen van artikel 5.17e, vijfde lid, onderdeel b, Wet IB 2001 en artikel 44b, vijfde lid, IW 1990 houden verband met het voorgestelde artikel 19b, zevende lid (nieuw), Wet LB 1964 waardoor een vernummering optreedt van het huidige artikel 19b, zevende en achtste lid, Wet LB 1964. In het voorgestelde artikel 19b, zevende lid, Wet LB 1964 wordt een nieuwe delegatiegrondslag geïntroduceerd. Op grond hiervan kunnen onder door de Minister van Financiën te stellen voorwaarden de fiscale consequenties van artikel 19b, eerste lid, Wet LB 1964 achterwege blijven indien een ouderdomspensioen of partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum later ingaat dan de uiterste ingangsdatum, bedoeld in artikel 18a, vierde lid, onderdeel b, dan wel vijfde lid, Wet LB 1964, en dat pensioen met terugwerkende kracht tot en met die uiterste ingangsdatum alsnog wordt genoten in het lopende kalenderjaar. Hiermee wordt bewerkstelligd dat de fiscale consequenties van artikel 19b, eerste lid, Wet LB 1964 onder voorwaarden niet van toepassing zijn zoals is toegelicht in paragraaf PM van het algemeen deel van deze memorie. Deze maatregel wordt in het voorgestelde artikel 38u Wet LB 1964 van overeenkomstige toepassing verklaard op pensioenaanspraken die zijn ontstaan voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet toekomst pensioenen en die niet zijn omgezet in aanspraken ingevolge een premieovereenkomst als bedoeld in artikel 10 van de Pensioenwet of artikel 28 van de Wet verplichte beroepspensioenregeling. Voor dergelijke aanspraken, die onder het overgangsrecht van de artikelen 38b en 38q Wet LB 1964 vallen, gelden namelijk eveneens de uiterste ingangsdatum van het pensioen en de fiscale consequenties bij overschrijding daarvan.

D.

In artikel 10a.15 wordt "artikel 5.16c, tweede lid" vervangen door "artikel 5.16c, derde lid".

E.

In artikel 10.1, eerste lid, wordt "6.17, vierde lid" vervangen door "6.17, derde lid".

Artikel I, onderdeel E (artikel 10.1 van de Wet Inkomstenbelasting 2001)

In het Belastingplan 2025 is per abuis een onbedoelde wijzigingsopdracht terechtgekomen waardoor met ingang van 1 januari 2025 voor de in artikel 10.1, eerste lid, **Wet IB 2001** opgenomen inflatiecorrectie voor de extra uitgaven voor gezinshulp wordt verwezen naar artikel 6.17, vierde lid, Wet IB 2001 in plaats van naar artikel 6.17, derde lid, Wet IB 2001. Met de voorgestelde wijziging van artikel 10.1, eerste lid, Wet IB 2001 wordt deze omissie hersteld. Voorgesteld wordt deze wijziging terug te laten werken tot en met 1 januari 2025, zijnde de datum waarop de omissie is ontstaan.

Artikel II

De Wet op de loonbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 4, onderdeel f vervalt "aan de inspecteur meldt" en wordt na "gezamenlijke" ingevoegd "schriftelijke, gedagtekende en ondertekende". Voorts wordt na "inhoudingsplichtige," ingevoegd "verklaart".

Artikel II, onderdeel A (artikel 4 van de Wet op de loonbelasting 1964)

Voorgesteld wordt artikel 4, onderdeel f, Wet LB 1964 zodanig te wijzigen dat niet langer als voorwaarde voor opting-in geldt dat een melding aan de inspecteur plaatsvindt, maar dat de beoogde inhoudingsplichtige een gezamenlijke, schriftelijke, gedagtekende en ondertekende verklaring bij de loonadministratie bewaart. Artikel 4, aanhef, Wet LB 1964 biedt de mogelijkheid om op dit punt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels te stellen. Van deze gelegenheid zal worden gebruikgemaakt om regels te stellen omtrent beëindiging van de opting-in, omtrent welke gegevens minimaal deel uit moeten maken van de verklaring en omtrent de bewaartermijn.

B.

In artikel 18d, derde lid, vervalt telkens ", derde lid,".

C.

In artikel 19b wordt, onder vernummering van het zevende en achtste lid tot achtste en negende lid, een lid ingevoegd, luidende:

7. Onze Minister kan onder door hem te stellen voorwaarden bepalen dat het eerste lid niet van toepassing is ingeval het ouderdomspensioen of het partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum van de werknemer of de gewezen werknemer later ingaat dan op de uiterste ingangsdatum, bedoeld in artikel 18a, vierde lid, onderdeel b, dan wel vijfde lid, en dat pensioen met terugwerkende kracht tot en met die uiterste ingangsdatum alsnog wordt genoten in het lopende kalenderjaar.

D.

Artikel 28, eerste lid, onderdeel g, komt als volgt te luiden:

g. ingeval artikel 4, onderdeel f, toepassing vindt, de in dat onderdeel genoemde verklaring bij de loonadministratie te bewaren.

Artikel II, onderdeel D (artikel 28 van de Wet op de loonbelasting 1964)

Het huidige artikel 28, eerste lid, onderdeel g, Wet LB 1964 geeft de inspecteur de mogelijkheid om aan een inhoudingsplichtige de verplichting tot het doen van de in paragraaf PM van het algemeen deel van deze memorie toegelichte eerstedagsmelding op te leggen. Door het voorstel tot het laten vervallen van dat onderdeel vervalt voor de Belastingdienst de mogelijkheid tot het verplicht stellen van het doen van de eerstedagsmelding. Het laten vervallen van de mogelijkheid van het opleggen van die verplichting gaat op basis van het huidige voorstel in per 1 januari 2027, Ingevolge het voorgestelde artikel XX hoeft een eventueel voor die datum opgelegde verplichting vanaf die datum niet meer te worden nagekomen.

In het voorgestelde artikel 28, eerste lid, onderdeel g, Wet LB, 1964 wordt bepaald dat de inhoudingsplichtige de in het voorgestelde artikel 4, eerste lid, aanhef en onderdeel f, Wet LB 1964 bedoelde verklaring dient te bewaren bij de loonadministratie, zodat deze voor controle door de Belastingdienst beschikbaar is.

E.

Artikel 28bis vervalt.

Artikel II onderdeel E (artikel 28bis van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 28bis Wet LB 1964 bevat een nadere uitwerking van de mogelijkheid tot het opleggen van de verplichting tot het doen van een eerstedagsmelding als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onderdeel g, Wet LB 1964. Aangezien wordt voorgesteld die mogelijkheid te laten vervallen, wordt voorgesteld artikel 28bis Wet LB 1964 eveneens te laten vervallen.

F.

Artikel 28c vervalt.

Artikel II, onderdeel F (artikel 28c van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 28c Wet LB 1964 bevat de sanctiebepaling op het niet, onjuist, onvolledig dan wel niet binnen de gestelde termijn voldoen aan de opgelegde verplichting tot het doen van een eerstedagsmelding. Met het laten vervallen van de mogelijkheid tot het opleggen van een verplichting tot het doen van een eerstedagsmelding, kunnen ook de sanctiebepalingen komen te vervallen. Na het vervallen van de sanctiebepalingen per 1 januari 2027, zullen er vanaf die datum geen nieuwe sancties meer kunnen worden opgelegd wegens het niet doen van een verplichte eerstedagsmelding, ook als deze gedragingen zich al voor 1 januari 2027 hebben voorgedaan. Reeds voor 1 januari 2027 opgelegde sancties blijven van kracht. Indien een inhoudingsplichtige voor 1 januari 2027 een verplichting tot het doen van eerstedagsmeldingen ontvangt en deze vervolgens niet of niet tijdig nakomt kunnen tot en met 31 december 2026 bijbehorende sancties worden opgelegd. Na die datum is sanctieoplegging niet langer mogelijk.

G.

In artikel 30a vervalt "of met betrekking tot de werknemer niet is voldaan aan de verplichting een eerstedagsmelding te doen".

Artikel II, onderdeel G (artikel 30a van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 30a Wet LB 1964 bevat een fictiebepaling. Die fictiebepaling geldt onder meer als ten aanzien van een werknemer niet is voldaan aan de verplichting om een eerstedagsmelding te doen. In dat geval wordt de betreffende werknemer voor loonbelastingdoeleinden geacht al ten minste zes maanden een loon te genieten dat gelijk is aan het loon van het tijdvak waarin geconstateerd wordt dat de werknemer in dienst is van de inhoudingsplichtige, tenzij anderszins blijkt. De voorgestelde aanpassing van artikel 30a Wet LB 1964 leidt ertoe dat de fictiebepaling vanaf 1 januari 2027 in die situatie niet meer geldt. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de genoemde fictiebepaling wel blijft gelden voor de andere in artikel 30a Wet LB 1964 genoemde situatie dat de werknemer niet in de loonadministratie is opgenomen.

H.

Na artikel 38t wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 38u

Artikel 19b, zevende lid, is onder door Onze Minister te stellen voorwaarden van overeenkomstige toepassing op aanspraken die zijn ontstaan voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet toekomst pensioenen en die niet zijn omgezet in aanspraken ingevolge een premieovereenkomst als bedoeld in artikel 10 van de Pensioenwet of artikel 28 van de Wet verplichte beroepspensioenregeling.

Artikel III

In de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen wordt in artikel 23, vijfde lid, "€ 29" vervangen door "€ 33".

Artikel III (artikel 23 van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen)

Voorgesteld wordt om het forfaitaire uurloon voor de bepaling van de hoogte van de afdrachtvermindering S&O, zoals genoemd aan het slot van artikel 23, vijfde lid van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen, met ingang van 1 januari 2027, te verhogen van € 29 naar € 33.

Artikel IV

De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid wordt "Faillissementswet" vervangen door "Faillissementswet, alsmede het verminderen van een voor deze belasting bij de schuldenaar als vreemd vermogen kwalificerend vermogensbestanddeel, door De Nederlandsche Bank of een met De Nederlandsche Bank vergelijkbare instelling die als nationale afwikkelingsautoriteit is aangewezen, ingevolge artikel 3A:21, 3A:44 of 3A:93 van de Wet op het financieel toezicht, onderscheidenlijk een soortgelijke regeling ingevolge de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, dan wel de richtlijn herstel en afwikkeling van verzekeraars of artikel 32 van de verordening herstel en afwikkeling centrale tegenpartijen, voor zover tegenover de vermindering van het vermogensbestanddeel geen door of namens de schuldenaar verstrekte prestatie of claim staat."

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

17. Voor de toepassing van het vierde lid wordt verstaan onder:

richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen: Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad;

richtlijn herstel en afwikkeling van verzekeraars: Richtlijn (EU) 2025/1 van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2024 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van verzekerings- en herverzekeringsondernemingen en tot wijziging van de Richtlijnen 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU en (EU) 2017/1132 en de Verordeningen (EU) nr. 1094/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 806/2014 en (EU) 2017/1129;

verordening herstel en afwikkeling centrale tegenpartijen: Verordening (EU) 2021/23 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2020 betreffende een kader voor het herstel en de afwikkeling van centrale tegenpartijen en tot wijziging van de Verordeningen (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 en (EU) 2015/2365, en de Richtlijnen 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU en (EU) 2017/1132.

Artikel IV, onderdeel A (artikel 8 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De voorgestelde aanpassing in artikel 8, vierde lid, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van de kwijtscheldingswinstvrijstelling, de vermindering van schulden (waaronder verplichtingen uit hoofde van verzekeringsovereenkomsten) die voor deze belasting als vreemd vermogen kwalificeren door DNB of een vergelijkbare instelling, voor zover er voor het deel van de verminderde vordering geen door of namens de schuldenaar verstrekte prestatie of claim tegenover staat, gelijk wordt gesteld met het prijsgeven van niet voor verwezenlijking vatbare rechten.³ Hiermee kan het verminderen van schulden (en verplichtingen uit hoofde van verzekeringsovereenkomsten) die in fiscale zin als vreemd vermogen worden gezien, per besluit door DNB of een vergelijkbare instelling als gevolg van de afschrijvingsbevoegdheid op grond van

³ Hiervan is geen sprake wanneer herkapitalisatiekosten worden neergelegd bij aandeelhouders of schuldeisers, omdat in een dergelijk geval geen sprake is van een vermindering van schulden.

artikel 3A:21, 3A:44 of 3A:93 Wft dan wel artikel 32 van de verordening herstel en afwikkeling centrale tegenpartijen onder de reikwijdte van de kwijtscheldingswinstvrijstelling vallen. Hierbij dient voor het verminderen van een schuld ter verliesneming uit te worden gegaan van de definitieve waardering. De voorgestelde gelijkstelling in de kwijtscheldingswinstvrijstelling geldt met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2027 voor banken en bepaalde beleggingsondernemingen (artikelen 3A:21 en 3A:44 Wft), verzekeraars (artikel 3A:93 Wft) en centrale tegenpartijen (artikel 32 van de verordening herstel en afwikkeling centrale tegenpartijen).

DNB kan met gebruikmaking van haar bevoegdheden een schuld deels afschrijven ter verliesneming, en deels omzetten ter herkapitalisatie. Voor het deel van de schuld dat wordt omgezet kent DNB een aandeel (kernkapitaalinstrument) toe of een recht op een aandeel (een claimrecht).⁴ Dit claimrecht is een recht dat mogelijk recht geeft op een aandeel of ander eigendomsinstrument. Alleen als uit de finale waardering blijkt dat de betreffende schuldeiser daadwerkelijk recht heeft op een aandeel, worden de aandelen aan de schuldeiser toegekend. Voor het afgeschreven deel van de schuld bij de belastingplichtige geldt dat de voor het deel van de schuld dat is omgezet in aandelen, omdat er een door of namens de schuldenaar verstrekte prestatie of claim tegenover staat, de kwijtscheldingswinstvrijstelling dan in zoverre niet van toepassing is.

Wanneer een schuldeiser een beroep doet op het bij afwikkeling geldende beginsel dat een crediteur of houder van een vordering geen grotere verliezen lijdt door de afwikkelingsmaatregel dan hij zou hebben geleden indien de betrokken entiteit in een faillissement zou zijn geliquideerd (het zogenoemde *no creditor worse off* – beginsel⁵), staat er geen door of namens de schuldenaar verstrekte prestatie of claim tegenover. De kwijtscheldingswinstvrijstelling blijft dan bij de schuldenaar ongewijzigd van toepassing.

B.

Aan artikel 23c wordt een lid toegevoegd, luidende:

10. Voor de toepassing van het derde tot en met vijfde lid, wordt onder het werkelijke bedrag aan winstbelasting mede verstaan het werkelijke bedrag aan kwalificerende binnenlandse bijheffing als bedoeld in artikel 1.2 van de Wet minimumbelasting 2024.

Artikel IV, onderdeel B (artikel 23c van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Artikel 23c Wet Vpb 1969 regelt met welk bedrag de in artikel 13aa Wet Vpb 1969 berekende vennootschapsbelasting voor voordelen uit hoofde van een beleggingsdeelneming, niet zijnde een kwalificerende beleggingsdeelneming, wordt verminderd. Op basis van artikel 23c, derde tot en met vijfde lid, Wet Vpb 1969, kan onder voorwaarden de werkelijk betaalde winstbelasting in aanmerking worden genomen.

Het voorgestelde artikel 23c, tiende lid, Wet Vpb 1969 verduidelijkt dat voor de toepassing van artikel 23c, derde tot en met vijfde lid, Wet Vpb 1969, onder het werkelijke bedrag aan

⁴ Zie voor meer informatie over het claimrecht de artikelsgewijze toelichting bij artikel 3A:22 en 3A:45 Wet op het financieel toezicht in Kamerstukken II 2014/15, 34208, nr. 3, p. 92.

⁵ Zie voor toelichting op dit beginsel de artikelsgewijze toelichting bij artikel 3A:20 van de Wet op het financieel toezicht in Kamerstukken II 2014/15, 34208, nr. 3, p. 87.

winstbelasting mede wordt verstaan het werkelijke bedrag aan kwalificerende binnenlandse bijheffing. Het dient hierbij te gaan om een kwalificerende binnenlandse bijheffing als bedoeld in artikel 1.2, eerste lid, van de Wet minimumbelasting 2024 (WMB 2024) in een andere staat. Met de voorgestelde verduidelijking is geen inhoudelijke wijziging beoogd ten opzichte van de bestaande wet en de uitleg daarvan. Dit geldt ook voor de invulling van de bewijslast.

C.

Aan artikel 23d wordt een lid toegevoegd, luidende:

7. Voor de toepassing van het derde lid wordt onder het werkelijke bedrag aan buitenlandse winstbelasting mede verstaan het werkelijke bedrag aan kwalificerende binnenlandse bijheffing als bedoeld in artikel 1.2 van de Wet minimumbelasting 2024.

Artikel IV, onderdeel C (artikel 23d van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Artikel 23d Wet Vpb 1969 bepaalt het bedrag aan vermindering van vennootschapsbelasting dat wordt verleend wegens de verrekening van de op de winst uit een laagbelaste buitenlandse beleggingsonderneming drukkende buitenlandse belasting. Dit sluit aan bij artikel 15h Wet Vpb 1969. Op basis van artikel 23d, derde lid, Wet Vpb 1969, kan op verzoek van de belastingplichtige het werkelijke bedrag aan buitenlandse belasting in aanmerking worden genomen.

Het voorgestelde artikel 23d, zevende lid, Wet Vpb 1969 verduidelijkt dat voor de toepassing van artikel 23d, derde lid, Wet Vpb 1969, onder het werkelijke bedrag aan buitenlandse winstbelasting mede wordt verstaan het werkelijke bedrag aan kwalificerende binnenlandse bijheffing. Het dient hierbij te gaan om een kwalificerende binnenlandse bijheffing als bedoeld in artikel 1.2, eerste lid, WMB 2024 in een andere staat. Met de voorgestelde verduidelijking is geen inhoudelijke wijziging beoogd ten opzichte van de bestaande wet en de uitleg daarvan. Dit geldt ook voor de invulling van de bewijslast.

Artikel V

De Wet op de dividendbelasting 1965 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 1, zevende lid, wordt "volzin" telkens vervangen door "zin" en wordt "vierde tot en met zesde lid" vervangen door "vierde en vijfde lid". Voorts wordt na "Wet op de vennootschapsbelasting 1969" ingevoegd "of met dat lid een samenwerkende groep vormen als bedoeld in artikel 10, zesde lid, van die wet".

Artikel V, onderdeel A (Artikel 1 van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Op grond van artikel 1, eerste lid, onderdeel c, en tweede lid, **Wet DB 1965** wordt dividendbelasting geheven van degenen die gerechtigd zijn tot de opbrengst uit hoofde van een kwalificerend lidmaatschapsrecht in een in Nederland gevestigde houdstercoöperatie.

In artikel 1, zevende lid, Wet DB 1965 is de definitie van een kwalificerend lidmaatschapsrecht opgenomen. Een kwalificerend lidmaatschapsrecht is een lidmaatschapsrecht

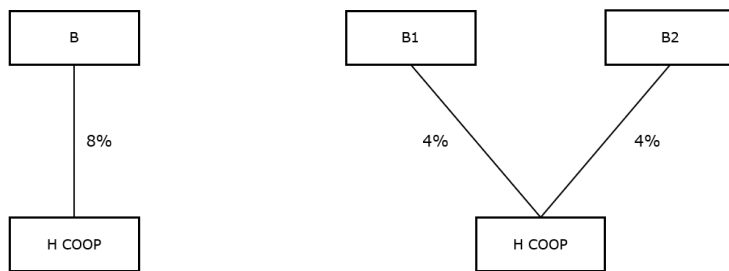
van een lid dat, al dan niet tezamen met de lidmaatschapsrechten van met dit lid verbonden lichamen of verbonden natuurlijke personen in de zin van artikel 10a, vierde tot en met zesde lid, van de Wet Vpb 1969, recht geeft op ten minste 5% van de jaarwinst van de coöperatie dan wel op ten minste 5% van hetgeen bij liquidatie wordt uitgekeerd. De geconstateerde onduidelijkheid heeft betrekking op de verwijzing naar artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969 in artikel 1, zevende lid, Wet DB 1965. Artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969 merkt als een met de belastingplichtige verbonden lichaam mede aan een lichaam dat een belang heeft in de belastingplichtige en dat samen met een of meer andere lichamen die met dat lichaam een samenwerkende groep vormt voor ten minste een derde gedeelte belang heeft in de belastingplichtige. De bedoeling van de verwijzing naar artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969 is geweest om te voorkomen dat om de 5%-drempel wordt heen gestructureerd door de leden van de houdstercoöperatie. Om die reden wordt geregeld dat sprake is van inhoudingsplicht ten aanzien van de leden van een houdstercoöperatie indien zij een samenwerkende groep vormen. Als voor de toepassing van artikel 1, zevende lid, Wet DB 1965 in de tekst van artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969 voor het begrip 'de belastingplichtige' wordt gelezen 'het lid', lijkt het echter of enkel wordt getoetst of er een samenwerkende groep is van investeerders in een lid van de houdstercoöperatie en niet of er een samenwerkende groep is van leden met betrekking tot hun investering in de houdstercoöperatie. Dit betekent concreet dat in het geval dat een lidmaatschapsrecht is opgeknipt tussen leden die ten opzichte van elkaar geen verbonden lichaam zijn in de zin van artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969 geen inhoudingsplicht voor de dividendbelasting ontstaat. Dit kan worden geïllustreerd aan de hand van het volgende voorbeeld:

Voorbeeld 1

In de bovenstaande situatie is sprake van een lichaam dat samen met een of meer andere lichamen, een samenwerkende groep vormt, en tenminste een derde gedeelte belang heeft in A. Tot de samenwerkende groep behoort eveneens een lichaam dat, al dan niet tezamen met een of meerdere andere lichamen van de samenwerkende groep, een 1%-belang houdt in NL H COOP. A heeft op zijn beurt een 4%-belang in de NL H COOP. Volgens de huidige wettekst heeft A in de bovenstaande situatie een kwalificerend lidmaatschapsrecht. In de situatie van de nieuwe wettekst is er in het voorbeeld nog steeds sprake van een kwalificerend lidmaatschapsrecht indien A met één of meerdere van zijn aandeelhouders een samenwerkende groep vormt.

Voorbeeld 2

In deze situatie heeft B een 8%-belang in NL H COOP. B knipt het 8%-belang in de NL H COOP op in twee delen. B1 en B2 hebben na het opknippen beide een 4%-belang in de NL H COOP. In dit geval zijn B1 en B2 niet verbonden in de zin van artikel 10a, zesde lid, Wet Vpb 1969. B1 heeft immers geen belang in B2, en dus ook niet ten minste een derde gedeelte belang, en andersom ook niet. Volgens de letterlijke bewoordingen van artikel 1, zevende lid, Wet DB 1965 is er in dit geval geen sprake van een kwalificerend lidmaatschapsrecht, terwijl juist een dergelijke manier van structuren volgens de bedoeling van de wet bij een houdstercoöperatie zou moeten leiden tot inhoudingsplicht voor de dividendbelasting.

Met de voorgestelde wijziging van artikel 1, zevende lid, Wet DB 1965 wordt verduidelijkt dat moet worden getoetst of sprake is van een samenwerkende groep ten aanzien van de investering in de houdstercoöperatie, en niet ten aanzien van de investering in de leden, waardoor wordt voorkomen dat om de 5%-drempel heen wordt gestructureerd.

B.

Na artikel 10a wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 10b

1. Aan een natuurlijk persoon die in Nederland woonachtig is of een lichaam dat in Nederland gevestigd is en die, onderscheidenlijk dat, rechtstreeks of door middel van certificaten, gerechtigd is tot de voordelen van aandelen in of winstbewijzen van een buitenlandse beleggingsinstelling wordt op zijn verzoek bij een voor bezwaar vatbare beschikking een overeenkomstig het tweede lid berekende teruggaaf verleend van de ten laste van deze buitenlandse beleggingsinstelling ingehouden dividendbelasting.

2. De teruggaaf van dividendbelasting wordt berekend volgens de formule:

$$T = B \times C \times D,$$

Waarin

B voorstelt: de door de buitenlandse beleggingsinstelling uiterlijk in de twaalfde maand na afloop van haar boekjaar uitgekeerde winst van dat boekjaar waartoe de natuurlijk persoon die in Nederland woonachtig is dan wel het lichaam dat in Nederland gevestigd is rechtstreeks of door middel van certificaten is gerechtigd ten opzichte van de totale door de buitenlandse beleggingsinstelling uiterlijk in de twaalfde maand na afloop van haar boekjaar uitgekeerde winst van dat boekjaar, rekenkundig afgerond op drie decimalen;

C voorstelt: de totale door de buitenlandse beleggingsinstelling uiterlijk in de twaalfde maand na afloop van haar boekjaar uitgekeerde winst van dat boekjaar ten opzichte van de door de buitenlandse beleggingsinstelling in dat boekjaar genoten opbrengst, waarbij de in dat boekjaar ten laste van de buitenlandse beleggingsinstelling ingehouden dividendbelasting bij die uitgekeerde winst mag worden opgeteld voor zover daarvoor bij die buitenlandse beleggingsinstelling geen

recht op enigerlei tegemoetkoming bestaat, rekenkundig afgerond op drie decimalen, met dien verstande dat de uitkomst niet hoger wordt gesteld dan 1;

D voorstelt: de dividendbelasting die in het boekjaar ten laste van de buitenlandse beleggingsinstelling is ingehouden en voor zover die buitenlandse beleggingsinstelling geen recht heeft op enigerlei tegemoetkoming.

3. Het eerste lid is slechts van toepassing indien die natuurlijk persoon of dat lichaam aannemelijk maakt dat hij de uiteindelijk gerechtigde is tot de door de buitenlandse beleggingsinstelling uitgekeerde winst, bedoeld in het tweede lid. Voor de toepassing van dit lid is artikel 4, zevende en achtste lid, van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat daarbij wordt gelezen voor:

- a. opbrengst: de door de buitenlandse beleggingsinstelling uitgekeerde winst;
- b. opbrengstgerechtigde: de natuurlijk persoon die of het lichaam dat gerechtigd is tot de door de buitenlandse beleggingsinstelling uitgekeerde winst.

4. Het eerste lid is niet van toepassing met betrekking tot een beleggingsinstelling als bedoeld in artikel 6a van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969.

5. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld voor de toepassing van dit artikel.

6. Voor de toepassing van dit artikel en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder buitenlandse beleggingsinstelling: een niet in Nederland gevestigd lichaam welker doel en feitelijke werkzaamheid bestaat in het beleggen van vermogen

Artikel V, onderdeel B (artikel 10b van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Artikel 10b, eerste lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, eerste lid, van de Wet op de dividendbelasting 1965 (Wet DB 1965) regelt dat een Nederlandse achterligger op zijn verzoek teruggaaf van Nederlandse dividendbelasting krijgt die ten laste van een buitenlandse beleggingsinstelling (bbi) is ingehouden. Om voor deze teruggaaf van Nederlandse dividendbelasting in aanmerking te komen, moet de Nederlandse achterligger aan een aantal voorwaarden voldoen. Als aan deze voorwaarden wordt voldaan, wordt de hoogte van de teruggaaf berekend overeenkomstig de in het voorgestelde tweede lid opgen. De eerste voorwaarde voor de toepassing van de voorgestelde teruggaafregeling is dat degene die om teruggaaf verzoekt een in Nederland woonachtige natuurlijk persoon of een in Nederland gevestigd lichaam is die, onderscheidenlijk dat, rechtstreeks of door middel van certificaten is gerechtigd tot de voordelen van aandelen in of winstbewijzen van een buitenlandse beleggingsinstelling. Het is derhalve eerst relevant om te bepalen dat de natuurlijk persoon dan wel het lichaam in Nederland woont, onderscheidenlijk is gevestigd. Dit wordt bepaald op grond van artikel 4 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR). Die natuurlijk persoon dan wel dat lichaam dient gerechtigd te zijn tot de voordelen van aandelen in of winstbewijzen van een bbi. Dat betekent bijvoorbeeld dat die Nederlandse achterligger rechtstreeks of door middel van certificaten is gerechtigd tot de opbrengst van aandelen in of winstbewijzen van een bbi of, als een bbi een met een fonds voor gemene rekening qua rechtsvorm vergelijkbaar naar het recht van een andere staat opgericht of aangegaan lichaam is, de bewijzen van deelgerechtigdheid.

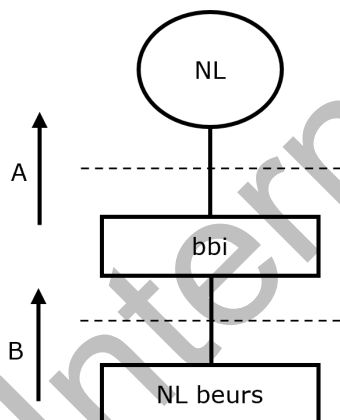
De tweede voorwaarde is dat die Nederlandse achterligger verzoekt om teruggaaf van Nederlandse dividendbelasting die is ingehouden ten laste van een bbi. Daarmee wordt tot

uitdrukking gebracht dat de dividendbelasting die wordt teruggevraagd, moet zijn geheven van een bbi die rechtstreeks of door middel van certificaten is gerechtigd tot de opbrengst in de zin van artikel 1, eerste lid, Wet DB 1965. De in artikel 10b Wet DB 1965 voorgestelde teruggaafregeling blijft beperkt tot de ten laste van een bbi ingehouden dividendbelasting die in economische zin aan de Nederlandse achterligger toerekenbaar is (verwezen wordt naar de opzet van de in het voorgestelde tweede lid opgenomen formule). Het begrip 'buitenlandse beleggingsinstelling' is gedefinieerd in het voorgestelde artikel 10b, zesde lid, Wet DB 1965. Voor een nadere toelichting op dit begrip wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting aldaar.

De derde voorwaarde is dat de Nederlandse achterligger een verzoek indient bij de inspecteur. Het verzoek zal digitaal moeten worden ingediend. De verzoeker dient aannemelijk te maken dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor teruggaaf en dient de hoogte van de teruggaaf op basis van de formule in het voorgestelde artikel 10b, tweede lid, Wet DB 1965 aannemelijk te maken. Het verzoek om teruggaaf moet door een natuurlijk persoon worden ingediend binnen vijf jaren na afloop van het boekjaar van de bbi waarin de bbi winst uitdeelt en het verzoek om teruggaaf moet door een lichaam worden ingediend binnen drie jaren na afloop van het boekjaar van de bbi waarin de bbi winst uitdeelt. Hiertoe wordt, indien dit wetsvoorstel tot wet wordt verheven, artikel 21c Uitvoeringsregeling Algemene wet inzake rijksbelastingen 1994 (UR AWR 1994) ingevolge de in het voorgestelde artikel 10b, vijfde lid, Wet DB 1965 opgenomen delegatiebevoegdheid (zie hierna) aangevuld. De inspecteur beslist op het verzoek van de Nederlandse achterligger bij een voor bezwaar vatbare beschikking. De Nederlandse achterligger heeft derhalve de mogelijkheid tot bezwaar en beroep.

Ter illustratie het volgende voorbeeld:

Voorbeeld PM

NL beurs keert in december 2025 een dividend uit aan bbi van € 1. 000. Het boekjaar van bbi is in voorbeeld 3 gelijk aan het kalenderjaar. Bbi keert op 1 maart 2026 een dividend uit aan haar Nederlandse achterliggers van € 800. De in Nederland woonachtige natuurlijke persoon kan tot en met 31 december 2031 (vijf jaar na afloop van het boekjaar van de bbi waarin de bbi het Nederlandse dividend door-uitdeelt, dat wil zeggen 2026) een teruggaafverzoek op grond van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965 indienen. Zou de Nederlandse achterligger een lichaam zijn, dan kan dat lichaam tot en met 31 december 2029 een teruggaafverzoek op grond van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965 indienen.

Artikel 10b, tweede lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, tweede lid, Wet DB 1965 bevat de formule op grond waarvan de hoogte van de teruggaaf aan de Nederlandse achterligger van ten laste van de bbi geheven dividendbelasting wordt bepaald. Deze formule is: $T = B \times C \times D$, waarbij T staat voor de hoogte van de teruggaaf. De verschillende elementen van de formule worden hierna toegelicht, waarbij geldt dat B en C rekenkundig worden afgerond op drie decimalen.

'B' betreft de verhouding van de door de bbi uiterlijk in de twaalfde maand na afloop van haar boekjaar uitgekeerde winst waartoe de Nederlandse achterligger rechtstreeks of door middel van certificaten is gerechtigd ten opzichte van de totaal door de bbi uit de winst van dat boekjaar uitgekeerde winst. Op deze wijze blijft de teruggaaf van dividendbelasting in verhouding met de voordelen van die bbi waartoe de Nederlandse achterligger in economische zin is gerechtigd. Daarbij is om verschillende redenen aangesloten bij gerechtigdheid tot de door de bbi uitgekeerde winst van een boekjaar. In de eerste plaats is dat gedaan omdat gedurende een boekjaar de (aandelen)belangen in een bbi van de verschillende (Nederlandse) achterliggers, en daarmee de gerechtigdheid tot de winst van de bbi, kunnen fluctueren. Door aan te sluiten bij de gerechtigdheid tot daadwerkelijk door de bbi uitgekeerde winst, kan specifiek worden bepaald welke achterligger aanspraak maakt op een teruggaaf. Als dus de gerechtigdheid in de bbi wijzigt tussen het moment waarop ten laste van de bbi dividendbelasting wordt ingehouden en het daaropvolgende moment waarop de bbi winst uitkeert, is dat voor het recht op de voorgestelde teruggaaf niet relevant. In de tweede plaats geldt dat bij beleggingen via een fbi ook enkel de achterligger die daadwerkelijk de uitkering van de fbi ontvangt voordeel heeft van de afdrachtvermindering. Bovendien geldt dat voor de vergelijking die de Hoge Raad in zijn arrest stelt ook bij de binnenlandse situatie – dat wil zeggen een Nederlandse aandeelhouder die via een fbi in een Nederlandse vennootschap belegt – van uitkering sprake is. Het kabinet stelt voor om voor de voorgestelde teruggaafregeling een termijn van twaalf maanden te hanteren. Tot slot wordt ten aanzien van 'B' opgemerkt dat het door aan te sluiten bij gerechtigdheid niet relevant is of op het niveau van de Nederlandse achterligger sprake is van Nederlandse heffing. Bij een pensioenfonds dat subjectief van vennootschapsbelasting is vrijgesteld, kan immers ook sprake zijn van 'in economische zin zwaarder belast'.

'C' betreft de verhouding van de door de bbi uiterlijk in de twaalfde maand na afloop van haar boekjaar uitgekeerde winst ten opzichte van de door de bbi in dat boekjaar genoten opbrengst als bedoeld in de artikelen 2 en 3 Wet DB 1965. Door dit element van de formule wordt geen teruggaaf gegeven voor dividendbelasting die is geheven op een opbrengst die niet door de bbi wordt door-uitgekeerd, bijvoorbeeld omdat een deel van de opbrengst wordt gebruikt om de kosten van de bbi te voldoen of de bbi ervoor kiest om te herbeleggen. Door de formule op deze wijze vorm te geven, geldt dat in het geval de bbi ook inkomen heeft uit buitenlandse beleggingen, de bbi geacht wordt eerst de door haar genoten (uit Nederland afkomstige) opbrengst door uit te keren. Er hoeft dus niet te worden berekend welk deel van de door de achterligger van de bbi ontvangen uitkering effectief een dooruitkering van (uit Nederland afkomstige) opbrengst is en welk deel niet-Nederlandse inkomsten van de bbi betreft. Daar is voor gekozen met het oog op de praktische toepasbaarheid van de formule. Daarbij geldt dat de in dat boekjaar ten laste van de bbi ingehouden dividendbelasting waarvoor bij die bbi geen recht op enigerlei tegemoetkoming bestaat bij die uitgekeerde winst mag worden opgeteld. De gedachte achter deze brutoering is dat wanneer de Nederlandse achterligger via een fbi zou hebben belegd, de door-uitkering door die fbi hoger

zou zijn door de toepassing van de afdrachtvermindering. Nu de bbi geen recht heeft op toepassing van de afdrachtvermindering die is opgenomen in artikel 11a Wet DB 1965, stelt het kabinet voor een brutering op te nemen voor de in dat boekjaar ten laste van de bbi ingehouden dividendbelasting waarvoor bij die bbi geen recht op enigerlei tegemoetkoming bestaat. De uitkomst van de onder 'C' bedoelde verhouding kan niet hoger zijn dan 1. Dat betekent dat de in de teller van de breuk in aanmerking te nemen door de bbi uitgekeerde winst niet hoger kan zijn dan de in de noemer van de breuk in aanmerking te nemen door de bbi genoten (uit Nederland afkomstige) opbrengst. Daarmee wordt bewerkstelligd dat er nooit meer dividendbelasting aan de Nederlandse achterliggers wordt teruggegeven dan die ten laste van de bbi is geheven en in economische zin aan hen toerekenbaar is.

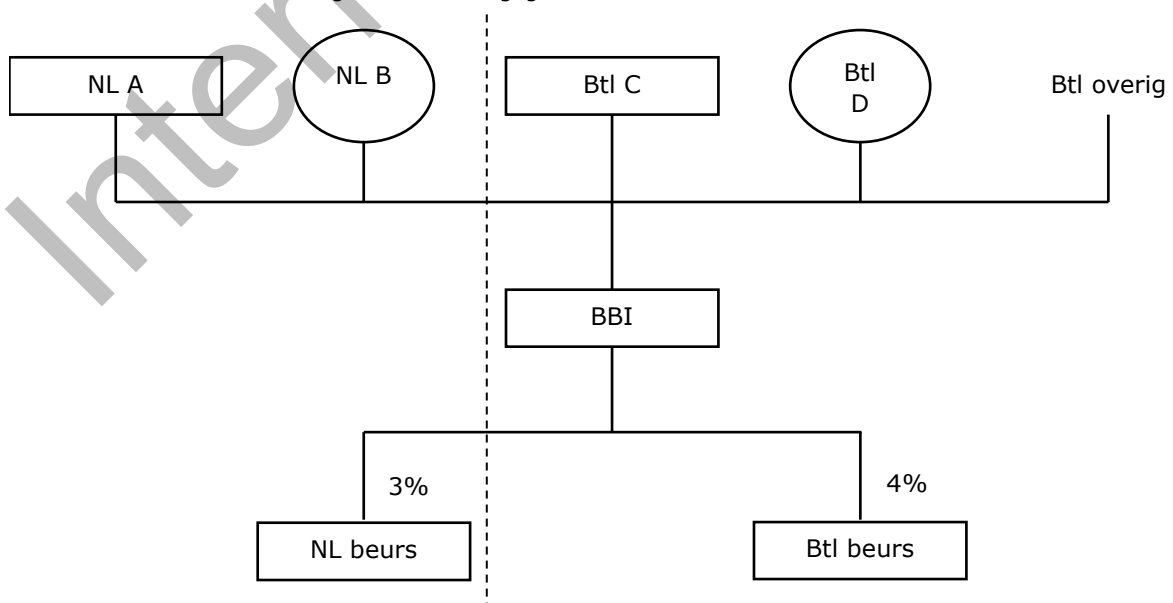
'D' betreft de Nederlandse dividendbelasting die ten laste van de bbi is ingehouden voor zover die bbi geen recht heeft op enigerlei tegemoetkoming. Het gaat bij de tegemoetkoming om een recht op teruggaaf of verrekening op grond van een met Nederland gesloten bilateraal belastingverdrag of om een recht op een tegemoetkoming van ingehouden dividendbelasting op grond van een unilaterale regeling in de staat waar de bbi is gevestigd. De Nederlandse dividendbelasting waarvoor de bbi recht heeft op enigerlei tegemoetkoming is van de voorgestelde teruggaafregeling uitgesloten, omdat in die gevallen geen sprake is van Nederlandse dividenden die uiteindelijk – dat wil zeggen op het niveau van de Nederlandse achterligger – in economische zin zwaarder worden belast.

De toepassing van het voorgestelde artikel 10b, eerste en tweede lid, Wet DB 1965 kan als volgt worden geïllustreerd.

Voorbeeld PM – (Door-)uitkering door een bbi

Casus

NL A, een in Nederland gevestigde besloten vennootschap, en NL B, een in Nederland woonachtige natuurlijk persoon, beleggen samen met andere in het buitenland gevestigde lichamen en woonachtige natuurlijke personen, in een bbi (BBI). BBI belegt de van haar achterliggers verkregen gelden in verschillende beursvennootschappen. BBI houdt 3% van de aandelen in een in Nederland gevestigde beursvennootschap (NL beurs) en 4% van de aandelen in een in het buitenland gevestigde beursvennootschap (Btl beurs). De casus kan schematisch als volgt worden weergegeven.

NL beurs keert in oktober 2024 € 10.000.000 dividend uit en houdt op de gehele dividenduitkering 15% Nederlandse dividendbelasting in. Btl beurs keert in datzelfde jaar in november € 20.000.000 dividend uit en houdt geen buitenlandse bronbelasting in. De in 2024 wereldwijd genoten opbrengst van BBI bedraagt derhalve $(€ 10.000.000 * 3\%) + (€ 12.000.000 * 4\%) = € 300.000 + € 480.000 = € 780.000$. De ten laste van BBI door NL beurs ingehouden dividendbelasting bedraagt $€ 300.000 * 15\% = € 45.000$. Echter, BBI heeft op grond van het belastingverdrag dat met Nederland is gesloten recht op een verlaagd tarief van 10%, waardoor de verschuldigde dividendbelasting uiteindelijk € 30.000 bedraagt. De kosten op het niveau van BBI bedragen € 50.000. Het boekjaar van BBI is gelijk aan het kalenderjaar. BBI besluit in 2025 om € 500.000 van de winst uit 2024 te herbeleggen en in het eerste kwartaal van 2025 de overige winst over 2024 aan haar achterliggers uit te keren. BBI is op grond van buitenlands recht niet verplicht ten laste van haar achterliggers bronbelasting in te houden. De uitgekeerde winst van BBI bedraagt $€ 780.000 - € 50.000 - € 500.000 - € 30.000 = € 200.000$. Voor onderdeel 'C' uit de formule geldt dat voor de teller van de breuk de dividendbelasting waarvoor op het niveau van de bbi enigerlei tegemoetkoming geldt (dat wil zeggen € 30.000) bij de uitgekeerde winst mag worden opgeteld. In het eerste kwartaal van 2025 ontvangt NL A € 5.000 van BBI. NL B ontvangt € 3.000 van BBI. NL A en NL B verzoeken om teruggaaf van de ten laste van BBI ingehouden Nederlandse dividendbelasting op grond van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965.

Uitwerking

De hoogte van de teruggaaf wordt bepaald overeenkomstig de in het voorgestelde tweede lid begrepen formule $T = B \times C \times D$.

NL A: De formule kan als volgt worden ingevuld.

'B' is $€ 5.000 / € 200.000 = 0,025$.

'C' is $(€ 200.000 + 30.000) / € 300.000 = 0,7666 = 0,767$.

'D' is € 30.000.

De teruggaaf van de ten laste van BBI ingehouden Nederlandse dividendbelasting waarvoor op het niveau van BBI geen recht op enigerlei tegemoetkoming bestond aan NL A bedraagt derhalve: $0,025 * 0,767 * € 30.000 = € 576$. Omdat NL A een lichaam is, moet NL A uiterlijk op 31 december 2028 om teruggaaf van de in 2024 ten laste van bbi ingehouden dividendbelasting hebben verzocht.

NL B: Voor de berekening van de hoogte van de teruggaaf aan NL B geldt dat alleen variabele 'B' anders is dan NL A, namelijk $€ 3.000 / € 200.000 = 0,015$.

De teruggaaf van de ten laste van BBI ingehouden Nederlandse dividendbelasting waarvoor op het niveau van BBI geen recht op enigerlei tegemoetkoming bestond aan NL B bedraagt derhalve: $0,015 * 0,767 * € 30.000 = € 346$. Omdat NL B een natuurlijk persoon is, moet NL B uiterlijk op 31 december 2030 om teruggaaf van de in 2024 ten laste van bbi ingehouden dividendbelasting hebben verzocht.

Buitenlandse achterliggers: Btl. C, Btl. D en de overige buitenlandse achterliggers zijn geen Nederlandse achterliggers omdat zij niet in Nederland woonachtig dan wel gevestigd zijn. Zij hebben om die reden geen recht op een teruggaaf van een gedeelte van de ten laste van BBI ingehouden Nederlandse dividendbelasting. Uit het Unierecht vloeit voor Nederland geen verplichting ten opzichte van buitenlandse achterliggers van een bbi.

Artikel 10b, derde lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, derde lid, Wet DB 1965 bevat een bepaling die oneigenlijk gebruik van de voorgestelde teruggaafregeling voorkomt. De voorgestelde bepaling is ontleend aan de bestaande regelingen inzake dividendstripping.⁶

De teruggaaf, bedoeld in artikel 10b, eerste lid, Wet DB 1965, wordt niet verleend aan de Nederlandse achterligger, indien hij niet aannemelijk maakt dat hij de uiteindelijk gerechtigde is tot

⁶ Zie o.m. artikel 9.2, tweede lid, Wet IB 2001, artikel 25, tweede lid, Wet Vpb 1969 en artikel 4, zevende lid, Wet DB 1965.

de door de bbi uitgekeerde winst. Het voorgaande betekent dat, indien de Nederlandse achterligger aanspraak wil maken op teruggaaf, hij de feiten dient te stellen en, indien de inspecteur deze teruggaaf betwist, aannemelijk dient te maken dat hij de uiteindelijk gerechtigde is tot de door de bbi uitgekeerde winst. Voor de uitleg van het begrip 'uiteindelijk gerechtigde' wordt aangesloten bij de bestaande uitleg van het begrip in de regelingen inzake dividendstripping.⁷

Onder verwijzing naar artikel 4, zevende en achtste lid, Wet DB 1965 wordt een omschrijving gegeven van situaties waarin de Nederlandse achterligger niet als uiteindelijk gerechtigde wordt beschouwd. Als uiteindelijk gerechtigde wordt in ieder geval niet beschouwd degene die in samenhang met de door de bbi uitgekeerde winst een tegenprestatie heeft verricht als onderdeel van een samenstel van transacties waarbij aannemelijk is dat (i) de door de bbi uitgekeerde winst geheel of gedeeltelijk direct of indirect ten goede is gekomen aan een natuurlijk persoon die of lichaam dat in mindere mate gerechtigd is tot, in dit geval, teruggaaf van de ten laste van de bbi ingehouden dividendbelasting dan degene die de tegenprestatie heeft verricht en (ii) deze natuurlijk persoon of dat lichaam een positie in aandelen, winstbewijzen, kapitaalverstrekkingen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onderdeel c, Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (Wet Vpb 1969) of geldleningen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onderdeel d, van die wet op directe of indirecte wijze behoudt of verkrijgt die vergelijkbaar is met zijn positie in soortgelijke aandelen, winstbewijzen, kapitaalverstrekkingen of geldleningen voorafgaand aan het moment waarop het samenstel van transacties een aanvang heeft genomen. Dit betekent dat indien het samenstel van transacties leidt tot een belastingbesparing terwijl het economische belang bij een ander rust, sprake is van oneigenlijk gebruik van de teruggaafregeling. De inspecteur behoeft dan niet ook nog eens aannemelijk te maken dat het oogmerk van het oneigenlijke gebruik aan het samenstel van transacties ten grondslag heeft gelegen.⁸ Hierbij geldt dat tot een samenstel van transacties ook transacties behoren die rechtens dan wel in feite direct of indirect zijn aangegaan door een met de natuurlijk persoon die of het lichaam dat gerechtigd is tot de door de bbi uitgekeerde winst verbonden lichaam als bedoeld in artikel 10a, vierde lid, Wet Vpb 1969 respectievelijk natuurlijk persoon als bedoeld in artikel 10a, vijfde lid, onderdeel b, van die wet. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar de wetsgeschiedenis bij de totstandkoming van de bepaling die ten grondslag ligt aan deze voorgestelde bepaling.⁹

Ten overvloede wordt het volgende opgemerkt. Zoals in het algemene deel is aangegeven is de aanleiding voor deze teruggaafregeling gelegen in het oordeel van de Hoge Raad dat Nederland in zijn verhouding met de in Nederland woonachtige of gevestigde aandeelhouders van een bbi op grond van het Unierecht een verplichting heeft. De voorgestelde teruggaafregeling vloeit derhalve voort uit het Unierecht. Het is vaste rechtspraak dat er in het Unierecht een algemeen rechtsbeginsel bestaat volgens hetwelk justitiabelen zich niet door middel van fraude of misbruik kunnen beroepen op het Unierecht. De justitiabelen dienen dit algemene rechtsbeginsel na te leven. De Unieregelgeving mag immers niet zo ruim worden toegepast dat zij transacties zou dekken die zijn verricht met het doel om door fraude of misbruik te profiteren van de door het Unierecht toegekende voordelen. Uit dit beginsel volgt dan ook dat een lidstaat de toepassing van de Unierechtelijke bepalingen moet weigeren indien zij niet worden ingeroepen ter verwezenlijking

⁷ Zie onder meer Kamerstukken II 2000/01, 27896, nr. 3, p. 8 en Kamerstukken II 2023/24, 36420 nr. 3, p. 24.

⁸ Kamerstukken II 2001/02, 27896, nr. 5, p. 4.

⁹ Kamerstukken II 2000/01, 27896 en Kamerstukken II 2023/24, 36420.

van de doelstellingen van deze bepalingen, maar om een Unierechtelijk voordeel te verkrijgen terwijl slechts formeel voldaan is aan de voorwaarden om op dit voordeel aanspraak te maken.¹⁰ Het voorgestelde artikel 10b, derde lid, Wet DB 1965 staat niet in de weg aan het bestrijden van (andere vormen van) misbruik van de voorgestelde teruggaafregeling op grond van het Unierechtelijke beginsel van verbod van misbruik.

Artikel 10b, vierde lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, vierde lid, Wet DB 1965 regelt dat een lichaam als bedoeld in artikel 6a van de Wet Vpb 1969, dat wil zeggen een vrijgestelde beleggingsinstelling (vbi), geen verzoek voor teruggaaf op grond van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965 kan indienen. De reden hiervan is dat wanneer een vbi rechtstreeks of via een in Nederland gevestigde fbi in Nederlandse aandelen zou beleggen, deze vbi ook geen recht zou hebben op een vrijstelling of teruggaaf van dividendbelasting.

Artikel 10b, vijfde lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, vijfde lid, Wet DB 1965 bevat een delegatiebevoegdheid om bij ministeriële regeling nadere regels voor de toepassing van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965 te stellen. Deze bevoegdheid biedt bijvoorbeeld de mogelijkheid om aan de toepassing van de teruggaafregeling administratieve voorwaarden te verbinden die nodig zijn voor een goede en controleerbare uitvoering. Hierbij kan worden gedacht aan regels over de inhoud van het teruggaafverzoek en de termijn waarbinnen het verzoek moet worden gedaan. Met betrekking tot de termijn van het verzoek wordt ook verwezen naar de toelichting op het voorgestelde artikel 10b, eerste lid, Wet DB 1965.

Artikel 10b, zesde lid, Wet DB 1965

Het voorgestelde artikel 10b, zesde lid, Wet DB 1965 bevat de definitie van het begrip 'buitenlandse beleggingsinstelling'. In zijn arrest oordeelt de Hoge Raad dat Nederland in zijn verhouding met de in Nederland woonachtige of gevestigde aandeelhouders van een bbi op grond van het Unierecht een verplichting heeft. Om die reden wordt de voorgestelde mogelijkheid tot teruggaaf van dividendbelasting opengesteld voor Nederlandse achterliggers in een bbi. De bbi is voor de toepassing van het voorgestelde artikel 10b Wet DB 1965 en de daarop berustende bepalingen gedefinieerd als een niet in Nederland gevestigd lichaam welker doel en feitelijke werkzaamheid bestaat in het beleggen van vermogen. Of sprake is van beleggen (dan wel ondernemen) wordt zoals voor Nederlandse fiscale doeleinden gebruikelijk is, beoordeeld op basis van de feiten en omstandigheden. Het is voor het recht op teruggaaf op het niveau van de Nederlandse achterligger niet relevant of de bbi voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 28 Wet Vpb 1969. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de wettelijke uitbreiding van het begrip 'beleggen' voor de toepassing van het fbi-regime, zoals opgenomen in artikel 28, derde lid, Wet Vpb 1969, niet geldt voor de uitleg van het begrip beleggen dat is opgenomen in de definitie van bbi in het voorgestelde artikel 10b, zesde lid, Wet DB 1965.

Artikel VI

¹⁰ HvJ 26 februari 2019, gevoegde zaken C-116/16 en C-117/16, ECLI:EU:C:2019:135, punt 70 t/m 72 en de aldaar aangehaalde rechtspraak.

De Successiewet 1956 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 21 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vijfde lid wordt na "Onroerende zaken" ingevoegd "die krachtens erfrecht zijn verkregen en".
2. In het zesde lid wordt na "een woning" ingevoegd "die krachtens erfrecht is verkregen en".
3. In het zevende lid wordt na "waarin de verkrijging" ingevoegd "krachtens erfrecht".
4. In het achtste lid wordt na "een woning" ingevoegd "die krachtens erfrecht is verkregen".
5. In het negende lid wordt na "een onroerende zaak" ingevoegd "die krachtens erfrecht is verkregen en".
6. In het tiende lid wordt na "een woning" ingevoegd "die krachtens erfrecht is verkregen".

Artikel VI, onderdeel A (artikel 21 van de Successiewet 1956)

Met de voorgestelde wijzigingen in artikel 21, vijfde lid tot en met tiende lid, SW 1956 wordt geregeld dat deze leden voortaan alleen nog gelden voor een verkrijging krachtens erfrecht. Voor dergelijke verkrijgingen wijzigt er dus niets met de voorgestelde wijzigingen. Als gevolg van de voorgestelde wijzigingen worden woningen die krachtens schenking zijn verkregen voortaan gewaardeerd conform de hoofdregel in artikel 21, eerste lid, SW 1956 (waarde in het economische verkeer). De waarde van een geschonken woning kan worden bepaald door middel van een taxatie. De waardepeildatum is de dag van verkrijging van de woning.

Artikel VII

In de Wet op belastingen van rechtsverkeer vervalt in artikel 15, eerste lid, onderdeel m.

Artikel VII (artikel 15 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

Artikel VII strekt tot het laten vervallen van artikel 15, eerste lid, onderdeel m, WBR. Daarbij worden de onderdelen die volgen na onderdeel m niet verletterd. Aangezien het in de praktijk niet ongebruikelijk is om een vrijstelling aan te duiden door de letter te noemen, zou verlettering tot verwarring kunnen leiden. Verlettering brengt ook mee dat aangifteprogramma's moeten worden aangepast. Daarnaast wordt op basis van de huidige letters door de Belastingdienst gemonitord hoe vaak er in de aangifte een beroep wordt gedaan op een vrijstelling.

Genoemd onderdeel m bevat een vrijstelling van overdrachtsbelasting voor verkrijgingen van onroerende zaken door het BBL. Deze vrijstelling heeft haar werking verloren, aangezien het BBL sinds 2018 niet meer als zelfstandig bestuursorgaan actief is, waardoor er ook geen verkrijgingen meer plaatsvinden.

Met het laten vervallen van genoemd onderdeel m wordt in de WBR een bepaling zonder praktische betekenis geschrapt.

Artikel VIII

De Wet op de omzetbelasting 1968 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 40 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "de derde categorie" vervangen door "het bedrag van de tweede categorie, bedoeld in artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht,".
2. Het derde lid vervalt.

Artikel VIII, onderdeel A (artikel 40 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Bij de implementatie van de Richtlijn betalingsdienstaanbieders¹¹ in de Wet OB 1968 bij de Wet implementatie Richtlijn betalingsdienstaanbieders is het in artikel 40, eerste lid, Wet OB 1968 opgenomen maximumgeldboetebedrag van € 5.514 vervangen door een boete van de derde categorie, bedoeld in artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht.¹²

De omzetting van een geldboetebedrag naar een categorie-aanduiding past in de beoogde harmonisatie van bestuurlijke boetemaxima met geldboetecategorieën in het Wetboek van Strafrecht.¹³ De bedragen kunnen echter verschillen. Zoals eerder met de Tweede Kamer is gedeeld, is de beleidslijn dat in beginsel wordt aangesloten bij de naastgelegen lagere geldboetecategorie.¹⁴ Dat is hier abusievelijk niet gebeurd. Dat wordt met dit wetsvoorstel hersteld.

In overeenstemming met het beleid wordt voorgesteld in artikel 40, eerste lid, Wet OB 1968 aan te sluiten bij het bedrag van de tweede categorie in plaats van de derde categorie. Het maximumboetebedrag komt daarmee op € 5.150 (2025).

Met de omzetting naar een categorie-aanduiding per 1 januari 2024 is de op artikel 67cb AWR gebaseerde indexeringsbepaling van artikel 40, derde lid, Wet OB 1968 overbodig geworden. Daarom wordt voorgesteld dat lid te laten vervallen.

B.

Tabel II wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel a, post 4, onder a, wordt "post 3, onder a tot en met d" vervangen door "post 3, onder a tot en met c, en oorlogsschepen".
2. In onderdeel b, post 1, onder b, wordt "post a.3, onder a tot en met d" vervangen door "post a.3, onder a tot en met c, en van oorlogsschepen".

Artikel VIII, onderdeel B (tabel II behorende bij de Wet op de omzetbelasting 1968)

Voorgesteld wordt aan de tekst van tabel II, onderdeel a, post 4, onder a, Wet OB 1968 (de levering van) oorlogsschepen als aparte categorie toe te voegen. Daarmee wordt verduidelijkt dat het btw-nultarief van toepassing is op de levering van oorlogsschepen.

¹¹ Richtlijn (EU) 2020/284 van de Raad van 18 februari 2020 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG wat betreft de invoering van bepaalde voorschriften voor betalingsdienstaanbieders (PbEU 2020, L, 62).

¹² Zie artikel I, onderdeel B, onder 2.

¹³ Aanwijzing 5.43, eerste lid, van de Aanwijzingen voor de regelgeving.

¹⁴ Kamerstukken II 2022/23, 31066, nr. 1119.

Door de op 1 januari 2019 in werking getreden wijzigingen van tabel II is bij post a.4, onder a, een verwijzing opgenomen naar typen schepen die zijn genoemd in post a.3 van die tabel. Post a.3, onder d, betreft de goederen bestemd voor de bevoorrading van onder meer oorlogsschepen, waarvoor als voorwaarde geldt dat het oorlogsschip Nederland verlaat met als bestemming een buitenlandse haven of ankerplaats. Deze voorwaarde geldt niet voor de levering van oorlogsschepen. Door de verwijzing naar post a.3, onder d, in post a.4, onder a, zou evenwel ten onrechte de indruk kunnen ontstaan dat die voorwaarde ook van toepassing is op de levering van oorlogsschepen.

De voorgestelde wijziging voorkomt deze mogelijke interpretatie. Door oorlogsschepen afzonderlijk te benoemen in tabel II, post a.4, onder a, wordt verduidelijkt dat op de levering van oorlogsschepen het nultarief van toepassing is, zonder dat daaraan aanvullende voorwaarden zijn verbonden. Dit sluit aan bij de rechtsgrondslag in bijlage X, deel B, post 12, btw-richtlijn, waarin is bepaald dat lidstaten een nultarief mogen toepassen op de levering, verbouwing, reparatie, het onderhoud en de bevrachting en verhuur van oorlogsschepen.

Overeenkomstig de wijziging in tabel II, onderdeel a, post 4, onder a, Wet OB 1968 worden in tabel II, onderdeel b, post 1, onder b, van die wet oorlogsschepen expliciet toegevoegd aan de aldaar vermelde categorieën schepen. Dit betreft onder meer de toepassing van het nultarief op diensten zoals reparatie, onderhoud, verhuur en bevrachting.

Ook hier geldt dat met betrekking tot oorlogsschepen in de huidige formulering een verwijzing is opgenomen naar post a.3, onder d, waarin de voorwaarde staat dat het schip Nederland verlaat met als bestemming een buitenlandse haven of ankerplaats. Door oorlogsschepen ook afzonderlijk te gaan benoemen in post b.1, onder b, wordt verduidelijkt dat de genoemde voorwaarde voor die post niet geldt. Daarmee wordt aangesloten bij zowel de beoogde toepassing als de bestaande praktijk. Ook deze wijziging voorkomt mogelijke interpretatieproblemen en sluit eveneens aan bij de rechtsgrondslag in bijlage X, deel B, post 12, btw-richtlijn.

Artikel IX

In artikel 3, eerste lid, onderdeel d, van de Wet vrachtwagenheffing wordt "van 4.250 kilogram" vervangen door "van niet meer dan 4.250 kilogram".

Artikel IX (artikel 3 van de Wet vrachtwagenheffing)

Dit artikel corrigeert een verschrijving van artikel 3, eerste lid, onderdeel d, van de Wet vrachtwagenheffing zoals dit onderdeel komt te luiden na inwerkingtreding van een recente wijziging van genoemde wet . Zoals in extenso blijkt uit de bijbehorende memorie van toelichting, beoogde deze wijziging emissievrije vrachtwagens die in beladen toestand een toegestane maximummassa hebben van niet meer dan 4.250 kilogram, vrij te stellen van vrachtwagenheffing . Het genoemde onderdeel maakt echter abusievelijk alleen vrijstelling mogelijk bij een toegestane maximummassa van exact 4.250 kilogram. Voorgesteld wordt deze verschrijving met terugwerkende kracht te herstellen.

Artikel X

De Wet milieubeheer wordt als volgt gewijzigd:

A.

Aan artikel 16b.17 wordt een lid toegevoegd, luidende:

6. Geen dispensatierechten worden berekend voor de productie van waterstof indien deze waterstof niet is geproduceerd door reforming of gedeeltelijke oxidatie met een productiecapaciteit van meer dan 25 ton per dag.

Artikel X, onderdeel A (Artikel 16b.17 van de Wet milieubeheer)

PM

Artikel XI

In de Wet waardering onroerende zaken wordt na artikel 5 een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 5a

1. De rol van voorzitter wordt vervuld door een commissaris van de Koning.
2. Indien geen commissaris van de Koning in voldoende mate beschikbaar is, wijkt Onze Minister af van het eerste lid.
3. In afwijking van artikel 12 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen, wordt de voorzitter van rechtswege geschorst onderscheidenlijk ontslagen indien de voorzitter wordt geschorst onderscheidenlijk ontslagen als commissaris van de Koning met ingang van de dag waarop de schorsing onderscheidenlijk het ontslag als commissaris van de Koning ingaat.
4. Indien de voorzitter wordt geschorst onderscheidenlijk wordt ontslagen als voorzitter, worden de taken van de voorzitter waargenomen door de plaatsvervangende voorzitter, vanaf het tijdstip van schorsing onderscheidenlijk ontslag en uiterlijk tot het ogenblik waarop de benoemingstermijn van de voorzitter in wiens plaats de plaatsvervangende voorzitter is getreden afloopt.

Artikel XI (artikel 5a van de Wet Waardering onroerende zaken)

Op basis van artikel 5 van de Wet WOZ heeft Onze Minister van Financiën de bevoegdheid om de voorzitter van de Waarderingskamer te benoemen. In aanvulling hierop regelt het voorgestelde artikel 5a, eerste lid, Wet WOZ dat de rol van voorzitter van de Waarderingskamer wordt uitgeoefend door een cvdK.

Er bestaat de mogelijkheid dat alle commissarissen van de Koning aangeven niet in voldoende beschikbaar te zijn voor de functie van voorzitter van de Waarderingskamer. Het voorgestelde artikel 5a, tweede lid, Wet WOZ regelt dat er in dit geval kan worden afgeweken van het eerste lid van artikel 5a. Onze Minister zal in deze situatie iemand kunnen benoemen die op dat moment geen cvdK is.

Het voorgestelde artikel 5a, derde lid, Wet WOZ regelt dat de functie van voorzitter de uitoefening van het ambt van cvdK volgt. Indien de voorzitter als cvdK wordt geschorst dan wel wordt ontslagen volgt van rechtswege schorsing dan wel ontslag als voorzitter. In die gevallen

wordt afgeweken van artikel 12 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen waarin is bepaald dat Onze minister wie het aangaat de leden van een zelfstandig bestuursorgaan schorst dan wel ontslaat. Dit betekent ook dat de voorzitter de functie weer mag uitoefenen indien de schorsing als cvdK niet overgaat in een ontslagprocedure.

Indien de voorzitter wordt geschorst dan wel wordt ontslagen regelt het voorgestelde artikel 5a, vierde lid, Wet WOZ dat de plaatsvervangende voorzitter vanaf dat moment de rol van voorzitter waarneemt voor uiterlijk de duur van de benoemingstermijn. Het maakt hierbij niet uit of de schorsing dan wel het ontslag van rechtswege is of bij besluit van Onze Minister. Dit laat onverlet dat Onze Minister een nieuwe voorzitter kan benoemen indien dit nodig is ter vervulling van de tussentijds opgevallende plaats.

Artikel XII

De Algemene douanewet wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 1:3, vierde lid, vervalt „, de Destructiewet”.

Artikel XII, onderdeel A (artikel 1:3 van de Algemene douanewet)

In dit artikel komt de verwijzing naar de Destructiewet te vervallen, omdat die wet bij artikel IV van de wet van 11 mei 2007, houdende wijziging van de voorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten (Stb. 2007, 224) met ingang van 1 januari 2008 (Besluit van 10 december 2007, houdende inwerkingtreding van de wet van 11 mei 2007, houdende wijziging van de voorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten (Stb. 224) (Stb. 2007, 528) is ingetrokken.

B.

In artikel 10:15, zesde lid, wordt “artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering” vervangen door “artikel 23, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering”.

Artikel XII, onderdeel B en artikel XIX, onderdeel E (artikel 10:15 van de Algemene douanewet en artikel 76, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Deze voorgestelde wijzigingen herstellen een foutieve verwijzing. Artikel 10:15, zesde lid, Adw en artikel 76, zesde lid, AWR regelen onder meer dat procesdeelnemers, andere dan de verdachte of zijn raadsman, bij de behandeling van een klaagschrift bij de rechtbank niet bevoegd zijn om kennis te nemen van processtukken dan voor zover de rechtbank zulks toestaat. Dit is een afwijking op hetgeen is bepaald in artikel 23, vijfde lid, Sv, dat regelt dat procesdeelnemers bevoegd zijn om kennis te nemen van stukken die betrekking hebben op de zaak die in raadkamer wordt behandeld. De foutieve verwijzingen naar artikel 23, vierde lid, Sv die is ontstaan na vernummering van dat artikel¹⁵, wordt hiermee hersteld.

¹⁵ Wet van 28 februari 2013 tot implementatie van richtlijn nr. 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PbEU L 280), Stb. 2013, 85.

C.

In artikel 11:13, tweede lid, wordt "artikel 10:3, tweede lid" vervangen door "artikel 11:3, tweede lid".

Artikel XII, onderdeel C (artikel 11:13 van de Algemene douanewet)

Deze voorgestelde wijziging herstelt een foutieve verwijzing. Artikel 11:13, tweede lid, Adw regelt dat goederen die in beslag zijn genomen in zaken waarin de inspecteur het proces-verbaal aan de officier van justitie heeft verzonden, niet tegen zekerheid kunnen worden vrijgegeven. Artikel 11:3, tweede lid, Adw in tegenstelling tot 10:3, tweede lid, Adw regelt in welke gevallen de inspecteur processen-verbaal betreffende strafbare feiten doet toekomen aan de officier van justitie. De foutieve verwijzing naar artikel 10:3, tweede lid, Adw wordt hiermee hersteld.

Artikel XIII

De Wet op de accijns wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 2e wordt, onder vernummering van het zesde tot en met achtste lid tot zevende tot en met negende lid, een lid ingevoegd, luidende:

6. In afwijking van het eerste lid wordt niet als uitslag tot verbruik aangemerkt het overbrengen van accijnsgoederen naar een gecertificeerde geadresseerde die tevens vergunninghouder is van een accijnsgoederenplaats en die de goederen bij ontvangst onmiddellijk inslaat in die accijnsgoederenplaats.

Artikel XIII, onderdeel A (artikel 2e van de Wet op de accijns)

Artikel 2e WA stelt dat als uitslag tot verbruik mede wordt aangemerkt het overbrengen van accijnsgoederen die in een andere lidstaat reeds tot verbruik zijn uitgeslagen naar Nederland, om in Nederland voor commerciële doeleinden te worden geleverd of gebruikt. Als die goederen worden ontvangen door een gecertificeerde geadresseerde bestaat op grond van artikel 2e WA in samenhang met artikel 52, derde lid, onderdeel e, en 53a, eerste lid, onderdeel b, WA (na inwerkingtreding van het onderliggende wetsvoorstel wordt dit artikel 53a, derde lid, WA) een verplichting tot voldoening van de accijns, ook als die goederen daarna worden ingeslagen in een accijnsgoederenplaats waardoor een verzoek om teruggaaf van accijns op grond van artikel 71, eerste lid, onderdeel d, WA kan worden ingediend. Met voorgestelde wijziging wordt geregeld dat in afwijking van de hoofdregel niet als uitslag tot verbruik wordt aangemerkt het overbrengen van accijnsgoederen naar een gecertificeerde geadresseerde die tevens vergunninghouder is van een accijnsgoederenplaats en die de goederen bij ontvangst onmiddellijk inslaat in die accijnsgoederenplaats. Hiermee wordt de situatie voorkomen waarin accijns dient te worden voldaan waarna direct een recht op teruggaaf ontstaat. De voorgestelde wijziging is mogelijk op grond van artikel 35, zevende lid, in samenhang met artikel 37, tweede lid, laatste alinea, van de Horizontale accijnsrichtlijn.

B.

Artikel 53a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel b, wordt "artikel 52, derde lid, onderdelen a, c, d, e en f" vervangen door "artikel 52, derde lid, onderdelen a, c, d en f" en wordt "artikel 52, derde lid, onderdelen a, c, d, e of f" vervangen door "artikel 52, derde lid, onderdelen a, c, d of f".

2. Aan het eerste lid worden twee onderdelen toegevoegd, luidende:

e. bij toepassing van artikel 52, derde lid, onderdeel g, voor zover sprake is van het niet voldoen aan de voorschriften van een of alle bij de overbrenging betrokken personen in strijd met artikel 2e, eerste lid, als bedoeld in artikel 4, zesde lid: uiterlijk op de dag na het tijdstip waarop het niet voldoen aan die voorschriften is vastgesteld;

f. bij toepassing van artikel 52, derde lid, onderdeel g, voor zover sprake is van de gebrekkige naleving van de voorschriften vastgesteld krachtens artikel 2e, derde lid, als bedoeld in artikel 4, zesde lid: uiterlijk op de vrijdag van de week volgend op het tijdstip waarop het niet voldoende aan die voorschriften is vastgesteld.

3. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. In afwijking van het eerste lid doet de gecertificeerde geadresseerde aangifte van de in een week op de voet van artikel 52, derde lid, onderdeel e, verschuldigd geworden accijns uiterlijk op de vrijdag van de week daaropvolgend. De verschuldigd geworden accijns wordt op aangifte voldaan.

Artikel XIII, onderdeel B (artikel 53a van de Wet op de accijns)

Artikel 53a, eerste lid, onderdeel b, WA

De voorgestelde wijzigingen in artikel 53a, eerste lid, onderdeel b WA zijn redactionele aanpassingen die volgt uit de voorgestelde inhoudelijke aanpassingen van artikel 53a WA. Omdat in het nieuw voorgestelde artikel 53a, derde lid, ziet op de situatie als bedoeld in artikel 52, derde lid, onderdeel e, WA, kan de verwijzing naar laatstgenoemd artikellid in artikel 53a, eerste lid, onderdeel b, komen te vervallen.

Artikel 53a, eerste lid, onderdelen e en f, WA

De hoofdregel voor het voldoen van de op een bepaald tijdstip verschuldigd geworden accijns volgt uit artikel 53 WA en de artikelen 10, tweede lid, en 19, derde lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen. Artikel 53a WA bevat een aantal afwijkingen van die hoofdregel als het gaat om het moment waarop de accijns op aangifte moet worden voldaan. Aan dit artikel wordt een tweetal onderdelen toegevoegd.

Artikel 53a WA bepaalt dat al naar gelang het geval de accijns uiterlijk op de dag nadat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan of binnen een maand nadat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan, op aangifte moet worden voldaan. Ingeval zich in Nederland een onregelmatigheid heeft voorgedaan tijdens de overbrenging van in een andere lidstaat reeds tot verbruik uitgeslagen accijnsgoederen heeft de belastingplichtige ingevolge artikel 53a, eerste lid, onderdeel d, WA na de vaststelling van die onregelmatigheid een maand de tijd om de accijns op aangifte te voldoen. Van een onregelmatigheid is in dit geval sprake als tijdens het vervoer van accijnsgoederen de formaliteiten die volgen uit de WA niet of niet juist zijn opgevolgd (artikel 4, zesde lid, WA). Dit kan om meerdere situaties gaan, zoals volgt uit artikel 4, zesde lid, WA. Ten aanzien van twee specifieke situaties wordt de termijn van een maand ingekort.

Artikel 53a, tweede lid, onderdeel e WA

In het toegevoegde artikel 53a, tweede lid, onderdeel e, WA wordt geregeld dat de termijn bij toepassing van artikel 52, derde lid, onderdeel g, WA voor zover sprake is van het niet voldoen aan de voorschriften van een of alle bij de overbrenging betrokken personen in strijd met artikel 2e, eerste lid, WA wordt vastgesteld uiterlijk op de dag na het tijdstip waarop het niet voldoen aan die voorschriften is vastgesteld. Dat in dit geval sprake is van een onregelmatigheid is bepaald in artikel 4, zesde lid, WA. Met deze toevoeging wordt geregeld dat in het geval van deze specifieke onregelmatigheid sprake dient te zijn van een dagaangifte. De ratio hiervan is toegelicht in het algemeen deel van deze toelichting.

Artikel 53a, tweede lid, onderdeel f WA

In het toegevoegde artikel 53a, tweede lid, onderdeel f, wordt geregeld dat de termijn bij toepassing van artikel 52, derde lid, onderdeel g, voor zover sprake is van de gebrekkige naleving van de voorschriften vastgesteld krachtens artikel 2e, derde lid, wordt vastgesteld uiterlijk op de vrijdag van de week volgend op het tijdstip waarop het niet voldoende aan die voorschriften is vastgesteld. Dat in dit geval sprake is van een onregelmatigheid is bepaald in artikel 4, zesde lid, WA. Met deze toevoeging wordt geregeld dat in het geval van deze specifieke onregelmatigheid sprake dient te zijn van een weekaangifte. De ratio hiervan is toegelicht in het algemeen deel van deze toelichting.

Artikel 53a, derde lid, WA

Zoals volgt uit artikel 53a, eerste lid, onderdeel b WA moet de accijns bij toepassing van artikel 2e, eerste lid WA uiterlijk een dag na vaststelling van het belastbare feit op aangifte worden voldaan. Omdat in de praktijk is gebleken dat het doen van de aangifte binnen een dag een zware administratieve last is voor belastingplichtigen, wordt aan artikel 53a WA een derde lid toegevoegd waarin bij toepassing van artikel 52, derde lid, onderdeel e WA voor de specifieke situatie waarin een gecertificeerd geadresseerde aangifte doet en artikel 2e, eerste lid WA van toepassing is, een verplichting gecreëerd voor het voldoen van de accijns op aangifte binnen een week. Deze termijn geldt ook voor andere vergunninghouders, zoals de geregistreerd geadresseerde op grond van artikel 53a, tweede lid, WA. Daarmee wordt ook opgelost dat een onredelijk aantal verzuimboetes wordt opgelegd als gevolg van het te laat indienen van een aangifte.

C.

In artikel 64a, onderdeel d, wordt "Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik (PbEG 2001, L 311)" vervangen door "Verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 betreffende diergeneesmiddelen en tot intrekking van Richtlijn 2001/82/EG (PbEU 2019, L4)".

Artikel XIII, onderdeel C (artikel 64a van de Wet op de accijns)

In artikel 64a, onderdeel a, WA wordt verwezen naar Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik (PbEG 2001, L 311). Deze richtlijn is inmiddels ingetrokken en vervangen door een verordening. Het gaat hierbij om Verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018

betreffende diergeneesmiddelen en tot intrekking van Richtlijn 2001/82/EG (PbEU 2019, L4). Door middel van de voorgestelde redactionele wijziging wordt deze verwijzing geactualiseerd.

D.

Artikel 81 wordt als volgt gewijzigd:

1. Voor de tekst wordt de aanduiding "1." geplaatst.

2. Er wordt een lid toegevoegd, luidende:

2. In de vergunning voor een accijnsgoederenplaats voor bier, wijn, tussenproducten en overige alcoholhoudende producten kan worden toegestaan dat de vergunninghouder deze producten onder daarbij te stellen voorwaarden, tijdelijk buiten de accijnsgoederenplaats bepaalde bewerkingen of verpakkingshandelingen kan laten ondergaan zonder dat het tijdelijk buiten de accijnsgoederenplaats brengen van die producten, in afwijking van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, wordt aangemerkt als uitslag tot verbruik.

Artikel XIII, onderdeel D (artikel 81 van de Wet op de accijns)

In artikel 81 WA is geregeld dat in de vergunning voor een accijnsgoederenplaats voor tabaksproducten kan worden toegestaan dat de vergunninghouder onder daarbij te stellen voorwaarden gedeeltelijk tot verbruik bereide tabak en tabaksproducten, al dan niet voorzien van accijnzegels, tijdelijk buiten de accijnsgoederenplaats bepaalde bewerkingen of verpakkingshandelingen kan laten ondergaan zonder dat het tijdelijk buiten de accijnsgoederenplaats brengen van die producten, in afwijking van artikel 2, eerste lid, onderdeel a, WA wordt aangemerkt als uitslag tot verbruik. Met voorgestelde wijziging wordt deze bepaling van overeenkomstige toepassing verklaard ten aanzien van de accijnsgoederen bier, wijn, tussenproducten en overige alcoholhoudende producten. Op deze manier kan ten aanzien van deze producten ook in de vergunning voor de accijnsgoederenplaats worden toegestaan dat de producten, onder bij de vergunning te stellen voorwaarden, tijdelijk buiten de accijnsgoederenplaats bepaalde bewerkingen of verpakkingshandelingen kunnen ondergaan, zonder dat hierbij sprake is van uitslag tot verbruik.

Hiertoe wordt de huidige tekst van artikel 81 WA omgevormd tot eerste lid van dit artikel. Aan artikel 81 WA wordt vervolgens een lid toegevoegd, waarin de bepalingen die gelden ten aanzien van de vergunning voor een accijnsgoederenplaats voor tabaksproducten van overeenkomstige toepassing worden verklaard ten aanzien van de vergunning voor een accijnsgoederenplaats voor bier, wijn, tussenproducten en overige alcoholhoudende producten

Artikel XIV

De Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen wordt als volgt gewijzigd:

A.

Aan artikel 7 wordt een lid toegevoegd, luidende:

8. Onze Minister is bevoegd in overeenstemming met Onze Ministers die het aangaat bij ministeriële regeling voor groepen van gevallen tegemoet te komen aan onbillijkheden van overwegende aard, die zich bij de toepassing van artikel 7, derde of vierde lid, of bij de toepassing

van artikel 3, eerste lid, van de Wet op de zorgtoeslag of artikel 1, vierde lid, van de Wet op het kindgebonden budget mochten voordoen.

Artikel XIV, onderdeel A (artikel 7 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Voorgesteld wordt om een lid toe te voegen aan artikel 7 Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir). Dit is een technische wijziging die verband houdt met de vermogenstoetsuitzonderingen die zijn opgenomen in de Uitvoeringsregeling Awir (UR Awir). Zoals toegelicht in het algemeen deel wordt voorgesteld het huidige artikel 47, tweede lid, Awir te verplaatsen naar artikel 7 Awir ('Draagkracht'). Met deze aanpassing wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

B.

Na artikel 38a wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 38b Gegevensverstrekking aan de Dienst Toeslagen ten behoeve van het verlenen van uitstel van betaling

Indien dit noodzakelijk is voor het verlenen van uitstel van betaling als bedoeld in artikel 31 waarbij die bestuursorganen samenwerken, worden aan de Dienst Toeslagen gegevens over vorderingen op de belanghebbende verstrekt door:

- a. de Autoriteit online Terroristisch en Kinderpornografisch Materiaal, genoemd in artikel 2 van de Uitvoeringswet verordening terroristische online-inhoud;
- b. het CAK, genoemd in artikel 6.1.1 van de Wet langdurige zorg;
- c. de Nederlandse Emissie Autoriteit, genoemd in artikel 2.1 van de Wet milieubeheer;
- d. Onze Minister van Economische Zaken, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Rijksinspectie Digitale Infrastructuur en de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland;
- e. Onze Minister van Financiën, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Belastingdienst;
- f. Onze Minister van Infrastructuur en Waterstaat, voor zover het betreft de uitvoering van de Wet tijdelijke tolheffing Blankenburgverbinding en ViA15 en de Wet vrachtwagenheffing;
- g. Onze Minister van Justitie en Veiligheid, voor zover het betreft de uitvoering van taken door het Centraal Justitieel Incassobureau en de Inspectie Justitie en Veiligheid;
- h. Onze Minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit;
- i. Onze Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Dienst Uitvoering Onderwijs;
- j. de Sociale verzekeringsbank, genoemd in hoofdstuk 6 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;
- k. het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, genoemd in hoofdstuk 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen.

Artikel XII, onderdeel B (Artikel 38b van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Met het voorgestelde artikel 38b Awir wordt een grondslag gecreëerd voor gegevensverstrekking aan de Dienst Toeslagen door de andere genoemde bestuursorganen in het

kader van het verlenen van uitstel van betaling waarbij partijen samenwerken. Die samenwerking tussen partijen voor het verlenen van uitstel van betaling vindt in de praktijk plaats bij de BRR. Voor de uitvoering van deze BRR zullen door de genoemde partijen, die allen zijn aangesloten bij de BRR. De gegevens worden verstrekt ten behoeve van de beoordeling of aan de door de Dienst Toeslagen gestelde voorwaarden wordt voldaan om deel te nemen aan de BRR en dit zal alleen plaatsvinden als dat noodzakelijk is voor de uitvoering van de BRR. De partijen waarmee per 1 januari 2027 een mogelijkheid tot een gezamenlijke BRR wordt beoogd, worden genoemd in het voorgestelde artikel. Alleen deze bestuursorganen zijn bevoegd voor dit doel gegevens over vorderingen te delen. Het zijn allen bestuursorganen, waarvan sommige zelfstandig bestuursorganen zijn.

Op basis van het burgerservicenummer, dat de Dienst Toeslagen bij de invordering van toeslagschulden mag gebruiken op basis van artikel 10 van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer, wordt voorgesteld dat andere BRR-partijen gegevens over vorderingen van die belanghebbende delen met de Dienst Toeslagen. Dit betreft het kenmerk van de vordering, het soort vordering (bijvoorbeeld een boete of terug te vordering studiefinanciering of lesgeld) en het bedrag van een deze vordering.

C.

In artikel 47 vervallen het tweede en derde lid, alsmede de aanduiding "1." voor het eerste lid.

Artikel XIV, onderdeel C (artikel 47 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Voorgesteld wordt om artikel 47, tweede en derde lid, Awir te schrappen. Het huidige artikel 47, tweede lid, wordt zoals toegelicht bij artikel XIV, onderdeel A, te verplaatsen naar artikel 7 Awir. Voorts wordt, zoals eveneens toegelicht in het algemeen deel, voorgesteld om artikel 47, derde lid, Awir te laten vervallen. De voorhangprocedure die geldt voor het maken van nieuwe vermogenstoetsuitzonderingen komt hiermee in zijn geheel te vervallen.

Artikel XV

De Provinciewet wordt als volgt gewijzigd:

A.

a artikel 232d wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 232da

1. In afwijking van artikel 25, eerste en tweede lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot uitstel van betaling niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het college van gedeputeerde staten. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het college van gedeputeerde staten tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om uitstel van betaling.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het beroep ingediend bij de in artikel 227a, tweede lid, onderdeel c, bedoelde provincieambtenaar. 3. Het college van gedeputeerde staten beslist op het beroep bij uitspraak. Het college van gedeputeerde staten

maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Indien het college van gedeputeerde staten het administratief beroep gegrond oordeelt kan het college van gedeputeerde staten de zaak inhoudelijk afdoen.

Artikel XV, artikel XVI, artikel XVII (artikelen 232da en 232ea van de Provinciewet, artikelen 254a en 255a van de Gemeentewet en artikelen 143a en 144a van de Waterschapswet)

Zoals toegelicht in het algemeen deel van deze memorie wordt voorgesteld om de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen voorsnog niet van toepassing te laten zijn. In de Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet is echter bepaald dat de invordering van decentrale belastingen plaatsvindt met toepassing van de IW 1990. Door de gedeeltelijke inwerkingtreding van de Wet Stroomlijnen zal de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van belasting daarom met ingang van 1 januari 2027 ook gaan gelden voor decentrale belastingen, tenzij aanvullend wordt geregeld dat deze wijziging voor decentrale belastingen (nog) niet geldt.

Uitstel van betaling

Om de fiscale rechtsbescherming nog niet van toepassing te laten zijn bij uitstel van betaling van decentrale belastingen, wordt voorgesteld de Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet aan te passen. Met de voorgestelde artikelen 254a van de Gemeentewet, 232da van de Provinciewet en 143a van de Waterschapswet wordt geregeld dat de rechtsbescherming zoals deze thans van toepassing is bij uitstel van betaling (administratief beroep) blijft gelden voor de decentrale belastingen. Concreet wordt dan ook voorgesteld dat een belastingschuldige die het niet eens is met een uitstelbeschikking, binnen tien dagen na de dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt, administratief beroep kan instellen bij het college, het college van gedeputeerde staten, onderscheidenlijk het dagelijks bestuur van het waterschap. Dit betreffen de administratieve beroepsorganen van de gemeenten, de provincies, onderscheidenlijk de waterschappen (hierna: administratief beroepsorgaan).

Dit beroep wordt, onder vermelding van de gronden van het beroep, gericht aan het administratief beroepsorgaan. Het beroep moet worden ingediend bij de gemeenteambtenaar belast met de invordering van gemeentelijke belastingen, de provincieambtenaar belast met de invordering van provinciale belastingen of de ambtenaar van het waterschap belast met de invordering van waterschapsbelastingen (hierna: decentrale invorderingsambtenaar) die de beschikking heeft gegeven. Wanneer de decentrale invorderingsambtenaar naar aanleiding van het beroepschrift een gunstigere beschikking kan afgeven, handelt hij het verzoek zelf af en geeft hij een nieuwe beschikking af. Tegen deze beschikking kan de belastingschuldige desgewenst in beroep komen bij het administratief beroepsorgaan. Wanneer de decentrale invorderingsambtenaar geen gunstigere beslissing kan nemen, zal hij het beroepschrift doorsturen naar het administratief beroepsorgaan.

Het administratief beroepsorgaan beslist bij uitspraak op het administratief beroep. De uitspraak wordt aan de belastingschuldige bekendgemaakt door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Hierbij kan het administratief beroepsorgaan het verzoek om uitstel van betaling alsnog toewijzen of afwijzen onder verbetering of vervanging van de gronden.

Daarnaast kan een belastingschuldige ook administratief beroep instellen bij het administratief beroepsorgaan wanneer een beslissing van de decentrale invorderingsambtenaar op een verzoek om uitstel van betaling uitblijft. In dergelijke gevallen kan het administratief beroepsorgaan, indien uitstel van betaling had moeten worden verleend, zelf een inhoudelijk besluit nemen over het verlenen van uitstel van betaling. Het administratief beroepsorgaan hoeft dan niet te volstaan met de uitspraak dat de decentrale invorderingsambtenaar niet tijdig heeft beslist.

Wanneer een belastingschuldige thans administratief beroep instelt tegen een uitstelbeschikking zijn de regels die hierbij gelden voor rijksbelastingen, uitgewerkt in artikel 25.7 van de Leidraad Invordering 2008 (LI 2008). Decentrale overheden hebben eigen leidraden (beleidsregels) die gebaseerd zijn op de LI 2008.¹⁶ De voorgestelde regels over administratief beroep worden deels opgenomen in de Gemeentewet, de Provinciewet, onderscheidenlijk de Waterschapswet. In de leidraden zijn daarnaast een aantal specifieke regels opgenomen over de handelwijze bij de behandeling van een administratief beroep. Hierbij gaat het onder meer over de houding van de decentrale invorderingsambtenaar tijdens de behandeling van een administratief beroep, de afhandeling van onduidelijke beroepsgronden en de behandeling van herhaalde verzoeken om uitstel van betaling. Deze specifieke regels zullen niet in de wet worden opgenomen maar gehandhaafd blijven in de leidraden van de decentrale overheden.

Kwijtschelding

Om de fiscale rechtsbescherming vooralsnog niet van toepassing te laten zijn bij kwijtschelding van decentrale belastingen wordt voorgesteld om artikel 255a van de Gemeentewet, artikel 232ea van de Provinciewet en artikel 144a van de Waterschapswet op te nemen. Met deze voorgestelde bepalingen wordt geregeld dat de rechtsbescherming zoals deze thans van toepassing is bij kwijtschelding (administratief beroep) blijft gelden voor de decentrale belastingen.

In artikel 255, tweede lid, van de Gemeentewet, artikel 232e, tweede lid, van de Provinciewet en artikel 144, tweede lid, van de Waterschapswet is geregeld dat bij de kwijtschelding van de decentrale belastingen de regels van toepassing zijn die gelden bij de kwijtschelding van rijksbelastingen, zoals opgenomen in de artikelen 26 en 26a IW 1990 en de artikelen 24 en 25 van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 (URIW 1990). In de artikelen 24 en 25 URIW 1990 zijn de regels opgenomen die gelden bij een administratief beroep tegen een kwijtscheldingsbeschikking. Met de voorgestelde wijziging worden de regels die in de URIW 1990 zijn opgenomen overgeheveld naar de Gemeentewet, de Provinciewet, onderscheidenlijk de Waterschapswet.

Voorgesteld wordt in de Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet op te nemen dat een belastingschuldige die zich niet kan verenigen met de kwijtscheldingsbeschikking binnen tien dagen na de dagtekening van de kennisgeving, waarmee de kwijtscheldingsbeschikking is bekendgemaakt, administratief beroep kan instellen bij het administratief beroepsorgaan.

Dit beroep wordt, onder vermelding van de gronden van het beroep, gericht aan het administratief beroepsorgaan. Het beroep moet worden ingediend bij de decentrale invorderingsambtenaar die de beschikking heeft gegeven. Wanneer de decentrale

¹⁶ De Leidraad invordering 2008 zal per 1 januari 2027 hierop worden aangepast als ook de Wet Stroomlijnen in werking treedt.

invorderingsambtenaar naar aanleiding van het beroepschrift een gunstigere beschikking kan afgeven, handelt hij het verzoek zelf af en geeft hij een nieuwe beschikking af. Tegen deze beschikking kan de belastingschuldige desgewenst in beroep komen bij het administratief beroepsorgaan. Wanneer de decentrale invorderingsambtenaar geen gunstigere beslissing kan nemen, zal hij het beroepschrift doorsturen naar het administratief beroepsorgaan.

Wanneer het administratief beroepsorgaan geheel of gedeeltelijk tegemoet kan komen aan het beroep van de belastingschuldige, stelt hij bij de uitspraak het bedrag van de kwijtschelding vast. De belastingschuldige ontvangt hiervan een kennisgeving. De uitspraak wordt aan de belastingschuldige bekendgemaakt door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Bij een afwijzing kan een administratief beroepsorgaan de gronden van de afwijzing desgewenst verbeteren of vervangen.

Voorts kan een belastingschuldige administratief beroep instellen bij het administratief beroepsorgaan tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om kwijtschelding. In dergelijke gevallen kan het administratief beroepsorgaan, wanneer kwijtschelding van belasting had moeten worden verleend, zelf een inhoudelijk besluit nemen over het verlenen van kwijtschelding. Het administratief beroepsorgaan hoeft dan niet te volstaan met de uitspraak dat de decentrale invorderingsambtenaar niet tijdig heeft beslist.

Net als bij uitstel van betaling zijn er ook bij kwijtschelding van belasting specifieke regels opgenomen over de handelwijze bij de behandeling van een administratief beroep. Deze zijn eveneens uitgewerkt in de lokale leidraden (beleidsregels) die gebaseerd zijn op de LI 2008. Het gaat hierbij onder meer over de houding van de decentrale invorderingsambtenaar gedurende de behandeling van een administratief beroep, de situatie dat het beroepschrift onvoldoende duidelijk is en welke gegevens en normen in acht moeten worden genomen bij de beoordeling van het verzoek om kwijtschelding. Deze specifieke regels zullen niet in de wet worden opgenomen maar gehandhaafd blijven in de leidraden van de decentrale overheden.

Vervallen afwijkende bepalingen Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet

In het algemeen deel van deze memorie is toegelicht dat wordt voorgesteld om de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van belastingen voorsnog niet in werking te laten treden ter zake van decentrale belastingen. De intentie bestaat evenwel om deze wijziging op een later moment alsnog door te voeren, zodra dit uitvoerbaar wordt geacht.

Om die reden wordt voorgesteld om te voorzien in de mogelijkheid om de bepalingen die ertoe strekken de bestaande rechtsbescherming te continueren, op een later bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip te laten vervallen. Deze werkwijze waarborgt flexibiliteit in de implementatie en voorkomt dat op een later moment opnieuw wetgevingstrajecten doorlopen moeten worden om de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen alsnog in werking te laten treden.

Door het op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip laten vervallen van de bepalingen die het huidige regime handhaven, kan op dat moment alsnog de beoogde wijziging van de rechtsbescherming ten aanzien van uitstel van betaling en kwijtschelding bij decentrale belastingen in werking treden.

Artikel 232da vervalt.

C.

Na artikel 232e wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 232ea

1. In afwijking van artikel 26, zesde lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot kwijtschelding van belasting niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het college van gedeputeerde staten. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het college van gedeputeerde staten tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om kwijtschelding.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het administratief beroep ingediend bij de in artikel 227a, tweede lid, onderdeel c, bedoelde provincieambtenaar.

3. Het college van gedeputeerde staten beslist op het beroep bij uitspraak. Het college van gedeputeerde staten maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Indien het college van gedeputeerde staten geheel of gedeeltelijk aan het beroep van de belastingschuldige tegemoetkomt, stelt het college van gedeputeerde staten bij de uitspraak het bedrag van de kwijtschelding vast.

D.

Artikel 232ea vervalt.

Artikel XVI

De Gemeentewet wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 249 wordt "2159" vervangen door "21, 59".

B.

Na artikel 254 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 254a

1. In afwijking van artikel 25, eerste en tweede lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot uitstel van betaling niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het college. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het college tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om uitstel van betaling.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het beroep ingediend bij de in artikel 231, tweede lid, onderdeel c, bedoelde gemeenteambtenaar.

3. Het college beslist op het beroep bij uitspraak. Het college maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving.

Indien het college het administratief beroep gegrond oordeelt, kan het college de zaak inhoudelijk afdoen.

C.

Artikel 254a vervalt.

D.

Na artikel 255 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 255a

1. In afwijking van artikel 26, zesde lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot kwijtschelding van belasting niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het college. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het college tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om kwijtschelding.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het beroep ingediend bij de in artikel 231, tweede lid, onderdeel c, bedoelde gemeentebestuurder.

3. Het college beslist op het beroep bij uitspraak. Het college maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Indien het college geheel of gedeeltelijk aan het beroep van de belastingschuldige tegemoetkomt, stelt het college bij de uitspraak het bedrag van de kwijtschelding vast.

E.

Artikel 255a vervalt.

Artikel XVII

De Waterschapswet wordt als volgt gewijzigd:

A.

Na artikel 143 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 143a

1. In afwijking van artikel 25, eerste en tweede lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot uitstel van betaling niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het dagelijks bestuur. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het dagelijks bestuur tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om uitstel van betaling.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het beroep ingediend bij de in artikel 123, derde lid, onderdeel c, bedoelde ambtenaar van het waterschap.

3. Het dagelijks bestuur beslist op het beroep bij uitspraak. Het dagelijks bestuur maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende

kennisgeving. Indien het dagelijks bestuur het administratief beroep gegrond oordeelt kan het dagelijks bestuur de zaak inhoudelijk afdoen.

B.

Artikel 143a vervalt.

C.

Na artikel 144 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 144a

1. In afwijking van artikel 26, zesde lid, van de Invorderingswet 1990 is de beschikking tot kwijtschelding van belasting niet voor bezwaar vatbaar. De belastingschuldige kan binnen tien dagen na dagtekening van de kennisgeving waarmee de beschikking is bekendgemaakt administratief beroep instellen bij het dagelijks bestuur. Voorts kan de belastingschuldige administratief beroep instellen bij het dagelijks bestuur tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek om kwijtschelding.

2. Het beroepschrift wordt onder vermelding van de gronden van het beroep ingediend bij de in artikel 123, derde lid, onderdeel c, bedoelde ambtenaar van het waterschap.

3. Het dagelijks bestuur beslist op het beroep bij uitspraak. Het dagelijks bestuur maakt de uitspraak aan de belastingschuldige bekend door uitreiking of toezending van een gedagtekende kennisgeving. Indien het dagelijks bestuur geheel of gedeeltelijk aan het beroep van de belastingschuldige tegemoetkomt, stelt het dagelijks bestuur bij de uitspraak het bedrag van de kwijtschelding vast.

D.

Artikel 144a vervalt.

Artikel XVIII

De Algemene wet bestuursrecht wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 1 van bijlage 2 wordt als volgt gewijzigd:

1. In de zinsnede met betrekking tot de Gemeentewet worden, onder verlettering van de onderdelen f tot en met h tot h tot en met j, twee onderdelen ingevoegd, luidende:

f. artikel 254a

g. artikel 255a.

2. De zinsnede met betrekking tot de Invorderingswet 1990 komt te luiden:

Invorderingswet 1990, met uitzondering van de artikelen 22bis, 25, 26, 26a, 30, 49, 62a en 63b.

3. In de zinsnede met betrekking tot de Provinciewet worden, onder verlettering van de onderdelen e tot en met g tot g tot en met i, twee onderdelen ingevoegd, luidende:

e. artikel 232da

f. artikel 232ea.

4. In de zinsnede met betrekking tot de Waterschapswet worden, onder verlettering van onderdeel f tot h, twee onderdelen ingevoegd, luidende:

f. artikel 143a

g. artikel 144a.

Artikel XVIII (artikel 1 van bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht)

In bijlage 2 Awb is de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak opgenomen. In artikel 1 van deze bijlage is opgenomen tegen welke besluiten in relatie tot onder meer de IW 1990 geen beroep kan worden ingesteld. Thans is opgenomen dat tegen besluiten van de IW 1990 geen beroep kan worden ingesteld, met uitzondering van besluiten op grond van de artikelen 30, 49 en 62a IW 1990. Dit betreffen besluiten met betrekking tot de invorderingsrente, een aansprakelijkstelling, onderscheidenlijk een kostenvergoeding bij een onrechtmatige verplichting.

Met ingang van 1 januari 2027 wijzigt de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van belastingschulden. In navolging hiervan moeten de artikelen 25 en 26 IW 1990 aan de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak worden toegevoegd. Voorts wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om eerdere wijzigingen in de IW 1990 waarbij wél beroep kan worden ingesteld op te nemen in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak. Het gaat hierbij om de artikelen 22bis, 26a en 63b IW 1990. Deze artikelen zien op de meldingsplicht gerechtigden tot een bodemzaak, ambtshalve kwijtschelding gedupeerde kinderopvangtoeslag, onderscheidenlijk bestuurlijke boetes. Deze bepalingen zijn destijds – bij de introductie van de genoemde bepalingen – per abuis niet opgenomen in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak.

Tot slot worden ook de in dit wetsvoorstel voorgestelde bepalingen – te weten de artikelen 254a en 255a van de Gemeentewet, de artikelen 232da en 232ea van de Provinciewet en de artikelen 143a en 144a van de Waterschapswet – opgenomen in artikel 1 van bijlage 2 Awb. Daarmee wordt geregeld dat tegen besluiten op administratief beroep over uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen geen beroep kan worden ingesteld.

Vervallen bepalingen Gemeentewet, Provinciewet en Waterschapswet

Zoals hiervoor toegelicht bestaat de intentie om de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen op een later moment alsnog door te voeren, zodra dit uitvoerbaar wordt geacht. Om die reden wordt eveneens voorgesteld om de bepalingen die als gevolg van deze wijzigingen worden opgenomen in artikel 1 van bijlage 2 Awb, op een later bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip te laten vervallen.

B.

Artikel 1 van bijlage 2 wordt als volgt gewijzigd:

1. In de zinsnede met betrekking tot de Gemeentewet vervallen de onderdelen f en g, onder verlettering van de onderdelen h tot en met j tot f tot en met h.

2. In de zinsnede met betrekking tot de Provinciewet vervallen de onderdelen e en f, onder verlettering van de onderdelen g tot en met i tot e tot en met g.

3. In de zinsnede met betrekking tot de Waterschapswet vervallen de onderdelen f en g, onder verlettering van onderdeel h tot f.

Artikel XIX

De Algemene wet inzake rijksbelastingen wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 13, vijfde lid, onderdeel b, wordt "artikel 40" vervangen door "artikel 41".

Artikel XIX, onderdeel A (artikel 13 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Artikel 13 **AWR** ziet op de voorlopige aanslag. Ingevolge artikel 13, eerste lid, AWR heeft de inspecteur de bevoegdheid om bij tijdvakbelastingen een voorlopige aanslag op te leggen naar het bedrag waarop de aanslag vermoedelijk zal worden vastgesteld. Artikel 13, vijfde lid, AWR bevat voor bepaalde situaties de bevoegdheid voor de inspecteur om van het opleggen van een voorlopige aanslag af te zien of een voorlopige aanslag op te leggen tot een ander bedrag dan volgt uit artikel 13, eerste lid, AWR. Het gaat op grond van artikel 13, vijfde lid, onderdeel b, AWR om onder andere de situatie waarin aan de belastingplichtige een vergrijpboete is opgelegd op grond van de AWR of de **Awir**. Momenteel wordt in artikel 13, vijfde lid, onderdeel b, AWR verwezen naar artikel 40 Awir. Laatstgenoemd artikel ziet echter op beboeting van verzuimsituaties. Artikel 41 Awir ziet op beboeting van vergrijpsituaties. De verwijzing naar artikel 40 Awir is dus onjuist omdat naar artikel 41 Awir moet worden verwezen. De voorgestelde wijziging van artikel 13, vijfde lid, onderdeel b, AWR herstelt deze omissie door de in dat artikel opgenomen verwijzing naar artikel 40 Awir te vervangen door een verwijzing naar artikel 41 Awir.

B.

Het opschrift van hoofdstuk IVbis komt te luiden:

Hoofdstuk IVbis. Bepalingen inzake staatssteun.

Artikel XIX, onderdelen B en C (hoofdstuk IVbis van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Het voorgestelde artikel 20c AWR is een delegatiebepaling op grond waarvan bij algemene maatregel van bestuur voorwaarden voor het verstrekken van staatssteun die voortvloeit uit de toepassing van een belastingwet kunnen worden gesteld. Daarbij wordt gekozen voor het invoegen van een artikel in hoofdstuk IVbis van de AWR. Reden daarvoor is dat de bestaande artikelen van hoofdstuk IVbis van de AWR (artikelen 20a en 20b AWR) verband houden met terugvordering van staatssteun. De voorgestelde delegatiebepaling ziet echter niet op terugvordering van staatssteun maar op voorwaarden voor de verstrekking van staatssteun. Daarom past een afzonderlijk artikel waarin deze delegatiebepaling wordt opgenomen beter. Met de zinsnede 'die voortvloeit uit de toepassing van een belastingwet' wordt, in navolging van de tekst van artikel 20a AWR, tot uitdrukking gebracht dat het niet om alle vormen van staatssteun gaat maar enkel om fiscale staatssteun. De inspecteur gaat in beginsel immers ook alleen over de toepassing van fiscale regelingen die als staatssteun zijn aangemerkt. Moet de inspecteur gelet op bijvoorbeeld de Deggendorf-clausule beoordelen of die toepassing moet worden geweigerd, dan heeft hij met het terugvorderingsbesluit van de EC voldoende informatie om die beoordeling te kunnen maken. Het voorgestelde artikel 20c AWR maakt dat het huidige opschrift van hoofdstuk IVbis van de AWR de

lading van dat hoofdstuk minder goed dekt. Als gevolg van de voorgestelde delegatiebepaling gaat het namelijk om meer dan alleen bepalingen inzake terugvordering van staatssteun. Daarom wordt voorgesteld het opschrift van hoofdstuk IVbis AWR te wijzigen naar een opschrift dat de lading beter dekt, te weten 'Bepalingen inzake staatsteun'.

C.

Na artikel 20b wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 20c

Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld met betrekking tot de verstrekking van staatssteun die voortvloeit uit de toepassing van een belastingwet.

D.

In artikel 30k wordt "of een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting" vervangen door ", een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting of de Wet fiscale arbitrage".

Artikel XIX, onderdeel D (artikel 30k van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Artikel 30k AWR voorziet erin dat Onze Minister belastingrente kan matigen in het kader van een onderlinge overlegprocedure. De wettelijke grondslag op basis waarvan een onderlinge overlegprocedure wordt gevoerd is afhankelijk van de keuze van de belastingplichtige. De belastingplichtige kan in aanmerking komen voor matiging van de belastingrente, ongeacht de gekozen wettelijke grondslag. Abusievelijk is een onderlinge overlegprocedure die wordt gevoerd op basis van de Wet fiscale arbitrage niet opgenomen in artikel 30k AWR. Deze omissie wordt met dit wetsvoorstel hersteld. Ook wanneer een onderlinge overlegprocedure wordt gevoerd op basis van de Wet fiscale arbitrage kan Onze Minister de belastingrente matigen.

E.

In artikel 76, zesde lid, wordt "artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering" vervangen door "artikel 23, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering".

Artikel XX

De Invorderingswet 1990 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Na artikel 25c wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 25d

Indien dit noodzakelijk is voor uitstel van betaling als bedoeld in artikel 25 waarbij bestuursorganen samenwerken, worden aan de Belastingdienst gegevens over vorderingen van de belastingschuldige verstrekt door:

- a. de Autoriteit online Terroristisch en Kinderpornografisch Materiaal, genoemd in artikel 2 van de Uitvoeringswet verordening terroristische online-inhoud;
- b. het CAK, genoemd in artikel 6.1.1 van de Wet langdurige zorg;

- c. de Dienst Toeslagen, genoemd in artikel 11, tweede lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen
- d. de Nederlandse Emissie Autoriteit, genoemd in artikel 2.1 van de Wet milieubeheer;
- e. Onze Minister van Economische Zaken, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Rijksinspectie Digitale Infrastructuur en de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland;
- f. Onze Minister van Infrastructuur en Waterstaat, voor zover het betreft de uitvoering van de Wet tijdelijke tolheffing Blankenburgverbinding en ViA15 en de Wet vrachtwagenheffing;
- g. Onze Minister van Justitie en Veiligheid, voor zover het betreft de uitvoering van taken door het Centraal Justitieel Incassobureau en de Inspectie Justitie en Veiligheid;
- h. Onze Minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit;
- i. Onze Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, voor zover het betreft de uitvoering van taken door de Dienst Uitvoering Onderwijs;
- j. de Sociale verzekeringsbank, genoemd in hoofdstuk 6 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;
- k. het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, genoemd in hoofdstuk 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen.

Artikel XX, onderdeel A (Artikel 25d van de Invorderingswet 1990)

Met het voorgestelde artikel 25d IW 1990 wordt een grondslag gecreëerd voor gegevensverstrekking aan de ontvanger door de andere genoemde bestuursorganen in het kader van het verlenen van uitstel van betaling waarbij partijen samenwerken. Die samenwerking tussen partijen voor het verlenen van uitstel van betaling vindt in de praktijk plaats bij de BRR. Voor de uitvoering van deze BRR zullen door de genoemde partijen, die allen zijn aangesloten bij de BRR, gegevens worden verstrekt ten behoeve van de beoordeling of aan de door de Belastingdienst gestelde voorwaarden wordt voldaan om deel te nemen aan de BRR. Deze gegevensverstrekking zal alleen plaats kunnen vinden als dat noodzakelijk is voor de goede uitvoering van de BRR. De partijen waarmee per 1 januari 2027 een mogelijkheid tot een gezamenlijke BRR wordt beoogd, worden genoemd in het voorgestelde artikel. Alleen deze bestuursorganen zijn bevoegd voor dit doel gegevens over vorderingen te delen. Het zijn allen bestuursorganen, waarvan sommige zelfstandig bestuursorganen zijn.

Op basis van het burgerservicenummer, dat de Belastingdienst bij de invordering van belastingschulden mag gebruiken op basis van artikel 10 van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer, wordt voorgesteld dat andere BRR-partijen gegevens over vorderingen van die belastingschuldige delen met de Belastingdienst. Dit betreft het kenmerk van de vordering, het soort vordering (bijvoorbeeld een boete of terug te vordering studiefinanciering of lesgeld) en het bedrag van een deze vordering.

B.

In artikel 31a wordt "of een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting" vervangen door ", een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting of de Wet fiscale arbitrage".

Artikel XX, onderdeel B (artikel 31a van de Invorderingswet 1990)

Artikel 31a IW 1990 voorziet erin dat Onze Minister invorderingsrente kan matigen in het kader van een onderlinge overlegprocedure. Abusievelijk is een onderlinge overlegprocedure die wordt gevoerd op basis van de Wet fiscale arbitrage niet opgenomen in artikel 31a IW 1990. Deze omissie wordt met dit wetsvoorstel hersteld. Voor een nadere toelichting op deze voorgestelde wijziging wordt verwezen naar de toelichting ter zake van de in artikel XIX, onderdeel D, voorgestelde wijziging van artikel 30k AWR.

C.

In artikel 44b, vijfde lid, wordt "zevende" vervangen door "achtste".

Artikel XXI

De Douane- en Accijnswet BES wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 2.142, vierde lid, vervalt "en overeenkomstig artikel 2.133 van deze wet in beslag genomen".

Artikel XXI, onderdeel A (artikel 2.142 van de Douane- en Accijnswet BES)

Artikel 2.142, vierde lid, van de Douane- en Accijnswet BES regelt de verbeurdverklaring van goederen, bedoeld in artikel 2.142, derde lid, van de Douane- en Accijnswet BES. Artikel 2.142, derde lid, stelt drie situaties strafbaar, namelijk 1) het uitslaan van goederen vanuit een handels- en dienstenentrepot zonder de vereiste douaneformaliteiten te vervullen, 2) het voorhanden hebben van goederen in een handels- en dienstenentrepot die ingevolge de bij of krachtens artikel 5.7 (van de Douane- en Accijnswet BES) bedoelde regeling, daarin niet aanwezig mogen zijn, en 3) het voorhanden hebben van goederen in een handels- en dienstenentrepot in strijd met de in de regeling voor het hebben van die goederen in een handels- en dienstenentrepot gestelde voorwaarden.

De inspecteur en de ambtenaren belast met de opsporing van deze strafbare feiten zijn op grond van artikel 2.148, eerste lid, van de Douane- en Accijnswet BES bevoegd tot inbeslagneming van goederen bedoeld in artikel 119 van het Wetboek van Strafvordering BES. De verwijzing die komt te vervallen is daarmee onjuist en overbodig.

Artikel XXII

In de wet van 29 april 1998 tot aanwijzing van een controleautoriteit als bedoeld in artikel 37 van verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van de Europese Unie van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften (PbEG L 82) (Stb. 1998, 268) wordt in artikel 1 "het College bescherming persoonsgegevens als bedoeld in artikel 51 van de Wet bescherming

persoonsgegevens” vervangen door “de Autoriteit persoonsgegevens, genoemd in artikel 6 van de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming”.

Artikel XXII (artikel 1 van de wet van 29 april 1998 tot aanwijzing van een controleautoriteit als bedoeld in artikel 37 van verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van de Europese Unie van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften (PbEG L 82) (Stb. 1998, 268))

Deze regeling betreft een technische aanpassing van de wet van 29 april 1998 tot aanwijzing van een controleautoriteit als bedoeld in artikel 37 van verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van de Europese Unie van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften (PbEG L 82) (Stb. 1998, 268) en heeft geen invloed op beleid of de uitvoeringspraktijk.

De Autoriteit Persoonsgegevens heeft met de komst van de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming de taken en bevoegdheden van het College bescherming persoonsgegevens overgenomen. Met deze wijziging wordt de verwijzing naar het College bescherming persoonsgegevens vervangen door de Autoriteit persoonsgegevens.

Artikel XXIII

In artikel XXI van het Belastingplan 2024 wordt “1 januari 2028” vervangen door “1 januari 2027” en wordt aan het slot van dat artikel een zin toegevoegd, luidende: Voorts vervalt met ingang van 1 januari 2027 hoofdstuk Xa.

Artikel XXIII (artikel XXI Belastingplan 2024)

Met dit artikel wordt voorgesteld om artikel XXI van het Belastingplan 2024 te wijzigen. De voorgestelde wijziging houdt in dat de inwerkingtreding van de vaste peildatum (1 januari 1988) voor de oldtimerregeling in de motorrijtuigenbelasting (**mr**) met één jaar wordt vervroegd naar 1 januari 2027. Dit betekent dat motorrijtuigen met een datum eerste toelating (**DET**) van vóór 1 januari 1988 per 2027 permanent onder de vrijstelling van **mr** vallen.

Daarnaast vervalt hoofdstuk Xa van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 per diezelfde datum. Hoofdstuk Xa bevat bepalingen over de overgangsregeling (**OVR**), die sinds 2014 voorziet in een verlaagd tarief voor motorrijtuigen tussen 26 en 40 jaar oud met een DET van vóór 1 januari 1988. Aangezien deze motorrijtuigen vanaf 2027 sowieso in de vrijstellingscategorie vallen, is voortzetting van de OVR-regeling niet langer nodig.

Er is geen aanleiding om te voorzien in eerbiedigende werking van hoofdstuk Xa voor de periode na 1 januari 2027. Alle motorrijtuigen die in het jaar 2027 nog zouden vallen onder het bereik van de OVR krijgen immers een vrijstelling, waardoor zij in een meer gunstige regeling komen te vallen. Op verzoeken die zijn gedaan voor (een deel van) het tijdvak 2026 of eerder blijft vanzelfsprekend het recht van toepassing (waaronder de OVR) zoals dat gold op het moment dat de verschuldigdheid van de belasting is ontstaan.

Artikel XXIV

In het in artikel XXV, onderdeel A, van het Belastingplan 2025 opgenomen artikel 2, onderdelen e en f, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 komen te luiden:

e. bestelauto: motorrijtuig van de voertuigcategorie N met de voertuigclassificatie N1;

f. vrachtauto: motorrijtuig van de voertuigcategorie N met de voertuigclassificatie N2 of N3;

Artikel XXIV (artikel XXV van het Belastingplan 2025)

Er wordt voorgesteld de bepalingen in de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 aan te passen die gaan over de definitie van een bestelauto en een vrachtauto. Voorgesteld wordt om onder een bestelauto uitsluitend een motorrijtuig te verstaan dat valt onder voertuigcategorie N1. Motorrijtuigen die behoren tot voertuigcategorie N2 of N3 worden fiscaal aangemerkt als vrachtauto. Deze indeling geldt ongeacht of het motorrijtuig administratief is teruggekeurd naar een toegestane maximummassa van maximaal 3.500 kilogram.

Op dit moment bepaalt in de mrb de toegestane maximum massa van een motorrijtuig of sprake is van een bestelauto of vrachtauto. Een bestelauto heeft een toegestane maximum massa van maximaal 3.500 kilogram. Een vrachtauto heeft een toegestane maximum massa van meer dan 3.500 kilogram. Met de voorgestelde wijziging wordt aangesloten bij de Europese definities van voertuigcategorieën, zoals opgenomen in de Verordening (EU) 2018/858¹⁷. Dit betekent dat motorrijtuigen van de categorie N1 (met een technisch toelaatbare maximummassa van niet meer dan 3.500 kg) worden aangemerkt als bestelauto. Motorrijtuigen van de categorie N2 (met een technisch toelaatbare maximummassa van meer dan 3.500 kg maar niet meer dan 12.000 kg) en N3 (met een technisch toelaatbare maximummassa van meer dan 12.000 kg) worden aangemerkt als vrachtauto.

De toegestane maximum massa van een motorrijtuig wordt bepaald door het gewicht van het motorrijtuig te vermeerderen met de voor dat motorrijtuig toegestane maximum massa aan lading. De huidige definitie geeft ruimte voor een reeds bestaande praktijk waarbij een motorrijtuig administratief worden teruggekeurd naar een lagere toegestane maximummassa, op voorwaarde dat het motorrijtuig inclusief lading dat gewicht nooit overschrijdt. Meer concreet komt het voor dat een motorrijtuig van EU-categorie N2 administratief wordt "teruggekeurd" naar een toegestane maximummassa van maximaal 3.500 kg. Met dit motorrijtuig kan dan met rijbewijs B in plaats van rijbewijs C1 worden gereden. Daardoor worden deze motorrijtuigen evenwel fiscaal aangemerkt als bestelauto's, en is mrb verschuldigd. Bij het terugkeuren van een motorrijtuig blijft de voertuigcategorie ongewijzigd. Het terugkeuren van een motorrijtuig zal daarmee niet langer van invloed zijn op de vraag of de het voertuigen voor de motorrijtuigenbelasting wordt aangemerkt als vrachtwagen of als bestelauto.

Tot voor kort sloot de vrachtwagenheffing (VWH) aan bij de toegestane maximummassa. Echter, recent is dit gewijzigd. Bij inwerkingtreding van de vrachtwagenheffing zal de EU-

¹⁷ Verordening (EU) 2018/858 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2018 betreffende de goedkeuring van en het markttoezicht op motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 715/2007 en (EG) nr. 595/2009 en tot intrekking van Richtlijn 2007/46/EG.

voertuigclassificatie bepalen of sprake is van een vrachtauto. Motorrijtuigen van de categorieën N2 en N3 gaan vrachtwagenheffing betalen. Met de voorgestelde wijziging van de Wet MRB 1994 zijn beide belastingen geharmoniseerd met de Europese voertuigcategorieën.

Als de Wet MRB 1994 niet wordt aangepast in lijn met de VWH ontstaat een ongewenste situatie: een motorrijtuig met EU-voertuigclassificatie N2 dat administratief is teruggekeurd naar ≤ 3.500 kg valt onder zowel de VWH als mrb. Het voorstel is daarom om de aanpassing die is doorgevoerd in de VWH ook te verwerken in de mrb. En dus om daar in het vervolg ook de technisch toelaatbare maximummassa van een motorrijtuig te hanteren voor de vraag of sprake is van een bestelauto (N1) of een vrachtauto (N2 of N3). Met de voorgestelde wijziging wordt daardoor aangesloten bij de Europese definities van voertuigcategorieën, zoals opgenomen in de Verordening (EU) 2018/858¹⁸. Dit betekent dat voertuigen van de categorie N1 (met een technisch toelaatbare maximummassa van niet meer dan 3.500 kg) aangemerkt worden als bestelauto. Voertuigen van de categorie N2 (met een technisch toelaatbare maximummassa van meer dan 3.500 kg maar niet meer dan 12.000 kg) en N3 (met een technisch toelaatbare maximummassa van meer dan 12.000 kg) worden aangemerkt als vrachtauto.

Deze wijziging in de motorrijtuigenbelasting wordt met ingang van 1 januari 2027 doorgevoerd. Dat is het eerst mogelijke moment waarop de Belastingdienst uitvoering kan geven aan deze aanpassing in de fiscale definities.

Artikel XXV

In de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 vervallen de artikelen XII, XIII, onderdelen A, B, C, onder 2, en onderdeel E, en de artikelen XIV tot en met XIX.

Artikel XXV (artikelen XII, XIII, onderdelen A, B, C, onder 2, en E, en de artikelen XIV tot en met XIX van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017)

Voorgesteld wordt de onderdelen uit de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 die zien op het stroomlijnen van invorderingswet- en regelgeving te laten vervallen.¹⁹ Het gaat om artikel XII dat wijzigingen aanbrengt in de Awir, artikel XIII, onderdelen A, B, C, onder 2, en E, dat wijzigingen aanbrengt in de IW 1990, artikelen XIV tot en met XVIII dat wijzigingen aanbrengt in de diverse toeslagwetten en artikel XIX dat ziet op preferentie van toeslagvorderingen. Hierna wordt beknopt toegelicht wat deze betreffende wijzigingen opgenomen in de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 inhouden en waarom deze kunnen vervallen.²⁰

I. De aanwijzing van de ontvanger als het bevoegde bestuursorgaan voor de invordering van belasting- en toeslagschulden

Het stroomlijnen van de invorderingswet- en regelgeving bij belastingen en toeslagen is in de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 gerealiseerd door de IW 1990 (grotendeels) van toepassing

¹⁸ Verordening (EU) 2018/858 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2018 betreffende de goedkeuring van en het markttoezicht op motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 715/2007 en (EG) nr. 595/2009 en tot intrekking van Richtlijn 2007/46/EG.

¹⁹ Met uitzondering van artikel XIII, onderdelen C, onder 1, en D, van de Fiscale vereenvoudigingswet, dit artikel treedt in werking op 1 januari 2027, Stb. 2025, 23.

Bijlage 964789, p. 3 bij Kamerstukken II 2020/21, 35510, nr. 4.

²⁰ Zie uitgebreid hoofdstuk 2 van het rapport 'Fiscale vereenvoudigingswet 2017, heroverweging artikel XII t/m XIX (Wet Stroomlijnen)'. Kamerstukken II 2024/25, 32140, nr. 258.

te verklaren op de invordering van terug te betalen toeslagen.²¹ Dit heeft tot gevolg dat de Dienst Toeslagen niet langer het bevoegde bestuursorgaan is voor de uitbetaling van voorschotten en tegemoetkomingen en de invordering van toeslagschulden. Deze bevoegdheid gaat met de wijziging over op de ontvanger, hij vordert toeslagschulden in en betaalt toeslagen uit met toepassing van de bepalingen in de IW 1990. De Dienst Toeslagen blijft ingevolge artikel XII, onderdeel A, van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wel de bevoegdheid houden om een toeslag toe te kennen en een terug te vorderen bedrag vast te stellen.²² De huidige wet- en regelgeving voor de invordering van belastingschulden en het terugvorderen van toeslagen kent twee afzonderlijke bestuursorganen. De directeuren van de onderdelen van de Belastingdienst die zijn belast met de invordering van rijksbelastingen²³ zijn bevoegd tot het invorderen van belastingschulden en zijn gemandateerd om namens de Dienst Toeslagen²⁴ toeslagschulden te innen. Gezien de ontvlechting van de Belastingdienst is het niet langer logisch om de ontvanger aan te wijzen als het bevoegde bestuursorgaan voor de terugvordering van toeslagen. De Dienst Toeslagen maakt als gevolg van de ontvlechting geen onderdeel meer uit van de Belastingdienst en is sindsdien een zelfstandig onderdeel binnen het Ministerie van Financiën. De aard van belasting- en toeslagschulden en de aard van de doelgroepen van de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen verschillen immers, dit rechtvaardigt een verschillende aansturing en benadering. Hierbij kan worden gewezen op de invorderingsstrategieën van de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen, welke op deze gronden afzonderlijk zijn uitgewerkt.²⁵

II. De introductie van een debiteurgerichte (in plaats van vorderingsgerichte) betalingsregeling voor (in beginsel) burgers

Met de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wordt artikel 25 IW 1990 gewijzigd (artikel XIII, onderdeel C, van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017). In de eerste plaats wordt de rechtsbescherming gewijzigd.²⁶ Daarnaast wordt een delegatiebepaling opgenomen. Met deze delegatiebepaling wordt een debiteurgerichte betalingsregeling voor belastingen en toeslagen geïntroduceerd. Deze regeling is nader uitgewerkt in een wijziging van de Uitvoeringsregeling Invorderingswet 1990 (URIW 1990).²⁷

Onder de huidige situatie wordt voor iedere nieuw opkomende toeslagschuld een separate betalingsregeling getroffen. Voor belastingschulden geldt dit niet. Tijdens een betalingsregeling dienen nieuwe belastingschulden tijdig te worden voldaan en kan slechts onder bepaalde voorwaarden een nieuwe belastingschuld worden toegevoegd aan een lopende betalingsregeling. Burgers met toeslag- en belastingschulden kunnen op basis van de huidige praktijk geconfronteerd worden met een stapeling van betalingsregelingen onder verschillende voorwaarden. Voor elke betalingsregeling ontvangt de burger een aparte (papieren) berichtenstroom. Hierdoor kunnen burgers het overzicht op hun totale schuldpositie verliezen.²⁸

²¹ Artikel XII, onderdelen A en C, van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017, dat wijzigingen aanbrengt in de artikelen 11 en 22 Awir, vormt de basis van de stroomlijning van de invorderingsregelgeving voor belastingen en toeslagen.

²² Kamerstukken II 2016/17, 34554, nr. 3, p. 43.

²³ In artikel 5 van de Uitvoeringsregeling Belastingdienst 2003 is bepaald dat de directeuren van de met heffing en inning belaste organisatieonderdelen van de Belastingdienst, inspecteur en ontvanger zijn als bedoeld in AWR en de IW 1990.

²⁴ Zie Besluit van Dienst Toeslagen, vertegenwoordigd door de directeur-generaal Toeslagen, van 6 december 2024, nr. 2024-544716, houdende vaststelling van het Besluit mandaatverlening, volmacht en machtiging Dienst Toeslagen 2024 (Stcrt. 2024, 38860).

²⁵ Kamerstukken 2022/23, 31066, nr. 1161.

²⁶ Op de rechtsbescherming wordt ingegaan in onderdeel IV.

²⁷ Hoofdstuk IE URIW 1990, zie Stcrt. 2016, 71813.

²⁸ Kamerstukken II 2016/17, 34554, nr. 3, p. 2-3.

De oplossing voor deze knelpunten in de vorm van een debiteurgerichte (in plaats van de huidige vorderingsgerichte) betalingsregeling is echter inmiddels ingehaald door nieuwe initiatieven.

Het kabinet zet in op het terugdringen van het aantal burgers met problematische schulden. De Belastingdienst, de Dienst Toeslagen, de Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO), de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO), de Sociale Verzekeringsbank (SVB), het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB), het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) en het Centraal Administratie Kantoor (CAK) dragen hieraan bij door in het samenwerkingsverband Clustering Rijksincasso (CRI) te werken aan incasso als één overheid. Het Vorderingenoverzicht Rijk en de Betalingsregeling Rijk zijn twee CRI-initiatieven die trachten bij te dragen aan het terugdringen en voorkomen van problematische schulden bij natuurlijke personen (particulieren en ondernemers, hierna: burgers). Met het Vorderingenoverzicht Rijk krijgen burgers hun openstaande schulden bij verschillende overheidsorganisaties getoond in één overzicht. De Belastingdienst en de Dienst Toeslagen streven ernaar om met clusters van vorderingen aan te sluiten op de testomgeving van het Vorderingenoverzicht Rijk. Deze aansluiting volgt op de ontsluiting van vorderingen op het Geldzaken Klantportaal: het eigen digitale vorderingenoverzicht van de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen. Met de introductie van het Geldzaken Klantportaal en vervolgens het Vorderingenoverzicht Rijk wordt het bij de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 gesignaleerde knelpunt 'burgers verliezen vaak het overzicht op de totale schuldpositie' opgelost. De oplossing in de vorm van het Vorderingenoverzicht Rijk gaat hierbij nog verder aangezien meer overheidsinstanties dan de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen bij het Vorderingenoverzicht Rijk zijn aangesloten. Hierdoor krijgen burgers een omvangrijker beeld van hun schulden aan de aangesloten overheidsinstanties.

Als onderdeel van CRI kan voorts sinds december 2022 een Betalingsregeling Rijk door burgers worden aangevraagd. Vorderingen van onder meer het CJIB, CAK, UWV, DUO, RVO en SVB kunnen worden betrokken in deze Betalingsregeling Rijk. De Belastingdienst en de Dienst Toeslagen werken eraan om deelname aan de Betalingsregeling Rijk mogelijk te maken.²⁹ Het streven is dat alle deelnemende partijen aan CRI in 2027 de mogelijkheid bieden om een gezamenlijke betalingsregeling aan te gaan.³⁰ De Belastingdienst en de Dienst Toeslagen werken aan een gefaseerde aansluiting bij deze Betalingsregeling Rijk. Het knelpunt dat burgers met toeslag- en belastingsschulden worden geconfronteerd met een stapeling van betalingsregelingen onder verschillende voorwaarden wordt gedeeltelijk ondervangen wanneer de burger, na de aansluiting door de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen op de Betalingsregeling Rijk, verzoekt om de Betalingsregeling Rijk. De openstaande vorderingen worden in dat geval meegenomen in één betalingsregeling. Bij de Betalingsregeling Rijk worden naast schulden bij de Belastingdienst en de Dienst Toeslagen ook schulden meegenomen van andere overheidsorganisaties, zodat deze regeling breder is dan de debiteurgerichte betalingsregeling zoals opgenomen in de Fiscale vereenvoudigingswet 2017.

Het in de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 gesignaleerde knelpunt dat burgers met toeslag- en belastingsschulden op basis van de huidige praktijk worden geconfronteerd met een stapeling van betalingsregelingen is inmiddels ook door andere maatregelen verminderd. In het

²⁹ Kamerstukken II 2023/24, 31066, nr. 1339.

³⁰ Kamerbrief 'Actualisering Rijksincassovisie' d.d. 6 oktober 2023, Kamerstukken II 2023/24, 24515, nr. 724.

kader van de herijking van de invorderingsstrategie wordt door de Belastingdienst gewerkt aan een standaardbetalingsregeling³¹ waarbij een verzoek kan worden gedaan om nieuwe belastingschulden die gedurende de looptijd van de betalingsregeling ontstaan toe te voegen aan de betalingsregeling. Bij de Dienst Toeslagen kan er voor iedere terugvordering een afzonderlijke betalingsregeling worden gestart. In het kader van de herijking van de invorderingsstrategie van de Dienst Toeslagen is de ambitie kenbaar gemaakt om de mogelijkheid te bieden om één (gebundelde) betalingsregeling te treffen voor alle terugvorderingen bij toeslagen. In de huidige praktijk wordt reeds bundeling op verzoek van de burger toegepast en het voornemen is om op korte termijn in de Leidraad Invordering 2008 (LI 2008) op te nemen dat een belanghebbende kan verzoeken om een bundeling van betalingsregelingen.

III. De mogelijkheid tot kwijtschelding van een (eventuele) restschuld na afloop van een betalingsregeling voor (in beginsel) burgers, ook voor toeslagschulden

Als gevolg van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wordt kwijtschelding op verschillende punten gewijzigd.³² Ten eerste wordt de mogelijkheid ingevoerd om rechtstreeks een verzoek te doen om kwijtschelding van terugvorderingen van toeslagen. Ten tweede wordt kwijtschelding het sluitstuk bij de maatwerkregeling, die wordt geïntroduceerd met de debiteurgerichte betalingsregeling.

De IW 1990 biedt reeds de mogelijkheid om kwijtschelding van belastingschulden te verlenen. Nadat de belastingschuldige zijn betalingscapaciteit via een betalingsregeling (onder voorwaarden) voor de duur van twaalf maanden heeft aangewend voor de voldoening van zijn belastingschuld, volgt kwijtschelding van een eventuele restschuld. De Awir staat op dit moment niet toe dat kwijtschelding wordt verleend (artikel 31bis Awir). Onder de huidige regeling kan in voorkomende omstandigheden worden besloten dat een eventuele (rest)schuld niet actief wordt ingevorderd. Een besluit om geen verdere invorderingsmaatregelen te nemen wordt met een beschikking kenbaar gemaakt. In de praktijk wordt altijd de voorwaarde opgenomen dat de schuld hierna nog kan worden verrekend met aan de schuldenaar eenmalig uit te betalen teruggaven van toeslagen of belastingen, gedurende een periode van drie jaar.³³ Met de Wet verbetering uitvoerbaarheid toeslagen is ingevolge artikel IV, onderdelen F en H, van die wet voorzien in een wettelijke grondslag voor kwijtschelding in de Awir. Door deze wettelijke grondslag wordt ook kwijtschelding van toeslagschulden mogelijk. Kwijtschelding van toeslagschulden wordt dan mogelijk wanneer is voldaan aan de voorwaarden van de nog op te stellen ministeriële regeling. De wettelijke grondslag voor kwijtschelding zal op een bij Koninklijk Besluit te bepalen tijdstip in werking treden. Om te voorkomen dat de Dienst Toeslagen al kwijtschelding dient te verlenen op grond van de Awb is in artikel 31bis Awir opgenomen dat de Dienst Toeslagen het bedrag van een terugvordering (inclusief rente, kosten en bestuurlijke boete) niet kan kwijtschelden. Artikel 31bis Awir zal komen te vervallen op het moment dat de ministeriële regeling in werking treedt.³⁴ Gelet op het volle IV-portfolio van de Belastingdienst (waaronder de moderniseringsopgave van inningsystemen) moet worden bezien op welk tempo ontwikkelingen in de automatisering kunnen

³¹ Kamerstukken II, 2024/25, 31066, nr. 1433.

³² Op de rechtsbescherming wordt ingegaan in onderdeel IV.

³³ Artikel 79.9. LI 2008.

³⁴ Kamerstukken II 2020/21, 35574, nr. 3, p. 34. Artikel 31bis Awir hangt ook samen met de beoogde wijziging van artikel 4:94a Awb. Deze laatste bepaling betreft de *lex generalis* voor het kwijtschelden van bestuursrechtelijke geldschulden.

worden gerealiseerd en of er voor kleine aantallen een handmatig proces kan worden ingericht en zo ja, per wanneer.

IV. De rechtsbescherming via de fiscale rechter

Bij de totstandkoming van de Awir is de keuze gemaakt om de Awb rechtstreeks van toepassing te laten zijn op de Awir. Hierdoor is het open stelsel van bezwaar en beroep dat geldt op basis van de Awb alsmede de Awb-rechtsgang van toepassing op beschikkingen van uitbetalingen en de invordering van toeslagen.³⁵ Dit houdt in dat een burger die zich niet kan verenigen met een beschikking van de Dienst Toeslagen bezwaar kan maken. Wanneer een burger het niet eens is met de uitspraak op het bezwaarschrift is beroep bij de bestuursrechter mogelijk. Hierna is – als laatste instantie – hoger beroep mogelijk bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Met de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wordt beoogd om de invorderingswet- en regelgeving bij de invordering van belasting- en toeslagschulden te stroomlijnen. Om de rechtsbescherming te stroomlijnen regelt de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 dat de fiscale rechter³⁶ bevoegd wordt ten aanzien van geschillen over uitstel en kwijtschelding van zowel belasting- als toeslagschulden.³⁷ Voorts wordt de fiscale rechter als gevolg van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 ook bevoegd ten aanzien van geschillen die betrekking hebben op het opschorten of afzien van uitbetalingen van toeslagen.

Dit betekent dat wanneer een burger zich niet kan verenigen met een uitstel- of kwijtscheldingsbeschikking of een geschil aanhangig wil maken in verband met het opschorten of afzien van een uitbetaling, zich met een bezwaarschrift kan wenden tot de ontvanger. Wanneer een burger zich niet kan verenigen met de uitspraak van de ontvanger, kan hij in eerste aanleg beroep instellen bij de rechtbank. Hierna is desgewenst hoger beroep mogelijk bij het gerechtshof en tot slot kan men zich met een beroep in cassatie wenden tot de Hoge Raad.

De wijziging van de rechtsbescherming wordt gerealiseerd doordat de ontvanger ook voor toeslagen het bevoegde bestuursorgaan wordt.

Met ingang van 1 januari 2027 treedt artikel XIII, onderdelen C, onder 1, en D, van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 in werking.³⁸ Vanaf dat moment beslist de ontvanger derhalve bij voor bezwaar vatbare beschikking op een verzoek tot uitstel van betaling of kwijtschelding van belastingschulden.

Het stroomlijnen van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van belasting- en toeslagschulden is een logisch gevolg wanneer de ontvanger het bevoegde bestuursorgaan wordt voor het uitbetalen en de invordering van zowel belastingen als toeslagen. Als gevolg van de ontvlechting is het niet langer logisch dat de ontvanger het bevoegde bestuursorgaan wordt voor zowel de invordering van belastingschulden als de terugvordering van toeslagen. Nu voorgesteld wordt om de debiteurgerichte betalingsregeling niet in werking te laten treden, is het ook niet langer logisch om de rechtsbescherming voor toeslagschulden te wijzigen.

Bovendien bestaat de rechtsbescherming bij de Dienst Toeslagen in alle gevallen al uit bezwaar, beroep bij de bestuursrechter en hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van

³⁵ Kamerstukken II 2016/17, 34554, nr. 7, p. 4.

³⁶ Het gaat hierbij om de bestuursrechter bij de rechtbank (in eerste aanslag), het gerechtshof (in hoger beroep) en de Hoge Raad (in cassatie).

³⁷ Kamerstukken II 2016/17, 34554, nr. 3, p. 5.

³⁸ Stb. 2025, 23.

de Raad van State. Dit maakt dat een modernisering, waarbij afscheid wordt genomen van het administratief beroep, voor de Dienst Toeslagen niet nodig is. Tevens zou deze wijziging met zich brengen dat uitsluitend voor deze processen (uitstel en kwijtschelding) een andere vorm van rechtsbescherming gaat gelden. Dit maakt het voor burgers onduidelijker dan de thans geldende situatie.

V. De uitbreiding van de verrekeningsmogelijkheden

Na inwerkingtreding van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wordt er bij verrekeningen niet langer een onderscheid gemaakt tussen belastingen en toeslagen. Er zijn concreet twee wijzigingen ten opzichte van het bestaande systeem. De eerste is dat openstaande schulden gedurende een betalingsregeling niet langer worden verrekend met lopende voorschotten en voorlopige teruggaven. Onder het bestaande regime van toeslagen is verrekening met termijnbedragen toegestaan indien en voor zover deze worden aangewend voor de aflossing van een toeslagschuld door middel van een maatwerkbetalingsregeling^{39,40}. Nieuw ten opzichte van het bestaande regime is verder dat buiten een betalingsregeling om niet alleen een toeslagschuld, maar ook een belastingschuld verrekend kan worden met lopende voorschotten op toeslagen.

1. Openstaande schulden worden gedurende een betalingsregeling niet langer verrekend met lopende voorschotten en voorlopige teruggaven.

In het geval van bestuursrechtelijke geldschulden is verrekening slechts mogelijk wanneer in deze bevoegdheid bij wettelijk voorschrift is voorzien.⁴¹ De ontvanger is ten aanzien van een belastingschuldige bevoegd om uit te betalen en te innen bedragen ter zake van rijksbelastingen⁴² met elkaar te verrekenen.⁴³ De ontvanger bepaalt zelf of hij al dan niet tot verrekening overgaat. Verzoekt een belastingschuldige om een teruggaaf of een ander uit te betalen bedrag te verrekenen met een openstaand bedrag, dan moet de ontvanger dit verzoek inwilligen.⁴⁴ Hoewel de wet ruimte biedt om het uit te betalen bedrag automatisch te verrekenen met aanslagen die (nog) niet invorderbaar zijn, wordt dit in beginsel niet gedaan door de ontvanger.⁴⁵

Bij een betalingsregeling geldt het beleid dat de ontvanger, in beginsel, tijdens een betalingsregeling belastingteruggaven en andere teruggaven verrekent met de openstaande belastingschuld. Als er aanleiding toe is, kan de ontvanger afzien van het verrekenen van een bepaalde teruggaven. Een voorlopige teruggaaf inkomstenbelasting over het lopende jaar wordt, tenzij anders is overeengekomen, niet verrekend met een belastingschuld waarvoor een betalingsregeling is verleend.⁴⁶

De Dienst Toeslagen is bevoegd tot verrekening van een door de burger verschuldigd bedrag aan terugvordering met een aan hem uit te betalen tegemoetkoming of voorschot daarop. Dit ongeacht de inkomensafhankelijke regeling die het betreft en ongeacht het berekeningsjaar. De Dienst Toeslagen is ook bevoegd om te verrekenen met een uit te betalen voorlopige aanslag

³⁹ Een betalingsregeling die is toegesneden op basis van de betalingscapaciteit van de schuldenaar, artikel 79.8 LI 2008.

⁴⁰ Buiten een betalingsregeling om kan de Dienst Toeslagen betaling van de terugvordering bewerkstelligen door middel van de maatregel 'Toeslagverrekening zonder kosten' (TZK maatregel). De Dienst Toeslagen verrekent dan de terugvordering met een aan belanghebbende maandelijks uit te keren voorschotbedrag. Zie artikel 79.5c LI 2008.

⁴¹ Artikel 4:93, eerste lid, Awb.

⁴² En andere belastingen en heffingen voor zover de invordering daarvan aan de ontvanger is opgedragen.

⁴³ Artikel 24 IW 1990.

⁴⁴ Artikel 24.1 LI 2008.

⁴⁵ Artikel 24.3 LI 2008.

⁴⁶ Artikel 25.4.3 LI 2008.

inkomstenbelasting.⁴⁷ De Dienst Toeslagen verrekent niet wanneer de betaaltermijn nog niet is verstreken.⁴⁸ Ook hier ligt het initiatief tot verrekening bij de Dienst Toeslagen. Een burger kan verzoeken om over te gaan tot verrekening. In tegenstelling tot belastingschulden is de Dienst Toeslagen niet verplicht om dit verzoek op te volgen.⁴⁹ Bij een verrekening met voorschotten moet de Dienst Toeslagen rekening houden met de beslagvrije voet van de burger.⁵⁰ Om die reden vindt de verrekening in het kader van de standaardbetalingsregeling niet meer plaats.⁵¹ De Dienst Toeslagen kan ook een betalingsregeling toestaan die is toegesneden op basis van de betalingscapaciteit van de schuldenaar, een maatwerkbetalingsregeling.⁵² Dit is echter alleen mogelijk op basis van een verzoek van de schuldenaar. In de praktijk wordt verrekening in de maatwerkregeling ook alleen op verzoek van de burger toegepast. Een uitbreiding van mogelijkheden om bij de betalingsregeling te verrekenen is niet wenselijk; de burger wordt duidelijkheid en regelmaat geboden door in beginsel niet te verrekenen bij de betalingsregeling zodat hij conform de afspraak de termijnbedragen zelf aflost.

2. Buiten een betalingsregeling om kan niet alleen een toeslagschuld, maar ook een belastingschuld verrekend worden met lopende voorschotten op toeslagen.

Met de inwerkingtreding van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 wordt er bij verrekeningen niet langer een onderscheid gemaakt tussen belastingen en toeslagen en wordt verrekenen over en weer mogelijk. Dit is een logisch gevolg wanneer de ontvanger bevoegd is voor zowel de invordering van belasting- en toeslagschulden. Dan is er immers een vordering op hetzelfde bestuursorgaan waaraan een betaling verschuldigd is. Als gevolg van de ontvlechting is het niet langer vanzelfsprekend dat de ontvanger het bevoegde bestuursorgaan wordt voor zowel de invordering van belasting- als toeslagschulden. Hierdoor is het onlogisch om belastingen en toeslagen over en weer te kunnen verrekenen.

VI. De toekenning van preferentie voor toeslagschulden

Bij de inning van belastingschulden geniet de ontvanger een voorrecht, het fiscale voorrecht. Het fiscale voorrecht houdt in dat de ontvanger een voorrecht heeft op alle goederen van de belastingschuldige.⁵³ Het fiscale voorrecht is van belang wanneer verschillende schuldeisers gelijktijdig hun vorderingen op een gezamenlijke schuldeiser willen verhalen. Dit voorrecht komt in rang ná een (eventueel) hypotheek- en pandrecht.⁵⁴ Het fiscale voorrecht gaat voorts boven alle andere voorrechten, tenzij dit wettelijk anders is bepaald.⁵⁵ De ontvanger behoudt het fiscale voorrecht indien het faillissement van de belastingschuldige wordt uitgesproken of de schuldsanering natuurlijke personen op de belastingschulden van toepassing wordt verklaard.⁵⁶

De Awir kent de Dienst Toeslagen geen bevoorrechte positie toe bij de terugvordering van een te veel uitbetaalde toeslag. Bij de totstandkoming van de Awir hanteerde de wetgever als

⁴⁷ Deze bevoegdheid kan alleen worden gebruikt wanneer de ontvanger de teruggaaf niet met belastingschulden wil verrekenen. Artikel 79.5 LI 2008.

⁴⁸ Artikel 30 Awir.

⁴⁹ Artikel 79.5 LI 2008.

⁵⁰ Ook bij deze verrekening kan herstel plaatsvinden wanneer de beslagvrije voet wordt aangetast. Artikel 4:94, vierde lid, Awb en artikelen 79.5a en 79.5b LI 2008.

⁵¹ Stcrt. 2023, 34571. Met uitzondering van verrekening op verzoek.

⁵² Verrekening met termijnbedragen is toegestaan wanneer deze worden aangewend voor de aflossing van de maatwerkbetalingsregeling Artikel 79.6 LI 2008.

⁵³ Artikel 21, eerste lid, IW 1990.

⁵⁴ Artikel 3:279 BW.

⁵⁵ Zie voor uitzonderingen onder meer artikel 21, tweede lid, IW 1990 en, titel 8:3, afdelingen 3 en 4, BW.

⁵⁶ Artikel 21, tweede lid, IW 1990.

vertretpunt harmonisatie van de destijds bestaande regelingen.⁵⁷ Bij die regelingen, te weten de Huursubsidiewet en de Wet kinderopvang, was geen sprake van een bevoorrechte positie voor de uitvoeringsorganisatie bij het terugvorderen van de te veel uitbetaalde tegemoetkoming. Gelet daarop heeft de wetgever in de Awir geen voorrecht opgenomen. Voorts overwoog de wetgever dat de omstandigheid dat de Belastingdienst zorg zou gaan dragen voor de invordering van de terugvorderingsbeschikkingen onvoldoende was om bij de invordering van toeslagschulden – net als bij een belastingschuld – een bevoorrechte positie toe te kennen.⁵⁸

De wetgever stelt met de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 voor om de invordering van toeslagschulden preferent te maken door artikel 22 Awir te wijzigen. Deze wijziging is echter ingegeven vanuit het uitgangspunt en wetssystematiek dat de ontvanger het bevoegde bestuursorgaan wordt voor de invordering van terugvorderingsbeschikkingen toeslagen. Gezien de ontvlechting van de Belastingdienst is het niet langer logisch om de ontvanger aan te wijzen als het bevoegde bestuursorgaan voor de uitbetaling en invordering van toeslagschulden. Derhalve voldoet de in de Fiscale vereenvoudigingswet 2017 opgenomen wijziging van artikel 22 Awir niet meer om preferentie bij toeslagschulden mogelijk te maken.

In het kader van de herijking van de invorderingsstrategie Toeslagen wordt gezien of preferentie van de Dienst Toeslagen wenselijk is.

Artikel XXVI

Verplichtingen als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onderdeel g, van de Wet op de loonbelasting 1964 zoals dat op 31 december 2026 luidde hoeven niet meer te worden nagekomen.

Artikel XXVI

Met het voorliggende wijzigingsvoorstel wordt onder meer beoogd dat systemen van de Belastingdienst die operationeel worden gehouden om eventuele eerstedagsmeldingen nog te kunnen verwerken, per 1 januari 2027 kunnen worden afgesloten. Mede om die reden wordt voorgesteld dat eventueel nog voor 1 januari 2027 opgelegde verplichtingen tot het doen van een eerstedagsmelding vanaf 1 januari 2027 niet meer te hoeven worden nagekomen.

Artikel XXVII

Onze Minister van Financiën zendt binnen drie jaar na de inwerkingtreding van artikel XV, onderdelen A en C, artikel XVI, onderdelen B en D, en artikel XVII, onderdelen A en C, van deze wet aan de Staten-Generaal een verslag over de effecten van de gewijzigde rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van rijksbelastingen, zoals deze geldt na de inwerkingtreding van artikel XIII, onderdelen C, onder 1, en D, van de Fiscale vereenvoudigingswet 2017. In het verslag wordt tevens ingegaan op de uitvoerbaarheid van het overeenkomstig wijzigen van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen.

⁵⁷ Kamerstukken II 2004/05, 29764, nr. 3, p. 1.

⁵⁸ Kamerstukken II 2004/05, 29764, nr. 8, p. 105.

Artikel XXVI (evaluatiebepaling)

De Minister van Financiën is op grond van het voorgestelde artikel V gehouden de Staten-Generaal uiterlijk drie jaar na de inwerkingtreding van artikel XV, onderdelen A en C, artikel XVI, onderdelen B en D, en artikel XVII, onderdelen A en C, van deze wet een verslag toe te zenden aan de Staten-Generaal over de effecten van de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van rijksbelastingen. Deze evaluatie dient als onderbouwing voor de afweging of een vergelijkbare wijziging ook mogelijk en uitvoerbaar is voor decentrale belastingen. Hiermee wordt ook uitvoering gegeven aan de toezegging die is gedaan in de brief van 6 juli 2023.⁵⁹

De evaluatie vloeit voort uit de keuze om de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding vooralsnog uitsluitend van toepassing te laten zijn op rijksbelastingen. Doorwerking naar decentrale belastingen is op dit moment niet opportuun, vanwege de aanzienlijke uitvoeringsgevolgen, met name voor de rechtspraak. Tegelijkertijd wordt onderkend dat het op termijn wenselijk is om ook voor de decentrale belastingen de rechtsbescherming te wijzigen en deze hiermee te uniformeren, mits dit uitvoerbaar is.

Het evaluatieverslag zal daarom niet alleen ingaan op de effecten van de gewijzigde rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van rijksbelastingen, maar ook inzicht bieden in de uitvoerbaarheid van een overeenkomstige wijziging van de rechtsbescherming bij decentrale belastingen. Dit vereist onder meer inzicht in het aantal verzoeken en administratieve beroepschriften dat door decentrale overheden wordt ontvangen. Daarnaast zullen de effecten van de wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van rijksbelastingen moeten worden bezien met inachtneming van de verschillen tussen rijksbelastingen en decentrale belastingen.

Tot slot moet in overleg met de rechtspraak worden verkend of er voldoende ruimte is om uitvoering te geven aan een dergelijke wijziging van de rechtsbescherming voor decentrale belastingen.

Deze elementen tezamen moeten een beeld geven van de uitvoerbaarheid van een wijziging van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen. Deze evaluatie vormt daarmee een essentiële tussenstap in een zorgvuldige en gefaseerde versterking van de rechtsbescherming bij uitstel van betaling en kwijtschelding.

Artikel XXVIII

De artikelen 232da en 232ea van de Provinciewet zoals die luiden op de dag voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XV, onderdelen B en D, blijven van toepassing op beschikkingen tot uitstel van betaling, onderscheidenlijk kwijtschelding van belasting, die een dagtekening hebben van voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XV, onderdelen B en D.

Artikel XVII, XXVIII en XXIX (overgangsrecht)

Op grond van de voorgestelde artikelen 254a en 255a van de Gemeentewet, de voorgestelde artikelen 232da en 232ea van de Provinciewet en de voorgestelde artikelen 143a en

⁵⁹ Kamerstukken II 2022/23, 31066, nr. 1268.

144a van de Waterschapswet blijft de huidige rechtsbescherming - administratief beroep - gelden voor de decentrale belastingen (zie de artikelen I, onderdelen B en D, II, onderdelen A en C, en III, onderdelen A en C). Voorgesteld wordt deze bepalingen te laten vervallen op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip (zie artikelen I, onderdelen C en E, II, onderdelen B en D, en III, onderdelen B en D, in samenhang met artikel VI, tweede lid). Daarmee wordt de mogelijkheid tot administratief beroep beëindigd. Vanaf dat moment staat bezwaar open tegen besluiten van de decentrale invorderingsambtenaar over uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen.

Om de rechtszekerheid te waarborgen wordt overgangsrecht voorgesteld ter zake van de decentrale belastingen. Als gevolg hiervan is voor reeds gegeven beschikkingen, dat wil zeggen beschikkingen die zijn gedagtekend vóór het bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip waarop de huidige rechtsbescherming voor de decentrale belastingen komt te vervallen, het recht - waaronder ook beleidsregels en andere toepasselijke regelgeving - van toepassing zoals dat luidde op de dag voorafgaand aan dat tijdstip. Dat betekent dat tegen beschikkingen die gedagtekend zijn vóór dat tijdstip de mogelijkheid tot administratief beroep open blijft staan, het administratief beroepsorgaan bevoegd blijft om op deze administratief beroepschriften te beslissen, en dat hierbij de regels van toepassing zijn zoals die luiden vóór dat tijdstip. Hiermee wordt voorkomen dat lopende of net afgeronde procedures onder twee verschillende regimes vallen, en wordt een ordentelijke en consistente afhandeling van de bestaande zaken gewaarborgd.

Voorgesteld wordt dat op hetzelfde bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip ook de vermeldingen van de artikelen 254a en 255a van de Gemeentewet, de artikelen 232da en 232ea van de Provinciewet en de artikelen 143a en 144a van de Waterschapswet in artikel 1 van bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht komen te vervallen. Daarmee wordt bewerkstelligd dat beroep bij de fiscale rechter kan worden ingesteld tegen besluiten over uitstel van betaling en kwijtschelding van decentrale belastingen. Voor wijzigingen van bijlage 2 bij de Algemene wet bestuursrecht bevat artikel 11:3 van die wet permanent overgangsrecht, dat uitgaat van eerbiedigende werking. Het gevolg hiervan is dat tegen besluiten inzake uitstel van betaling of kwijtschelding van decentrale belastingen die zijn bekendgemaakt vóór de inwerkingtreding van het eerdergenoemde koninklijke besluit niet alsnog beroep bij de fiscale rechter mogelijk wordt.

Artikel XXIX

De artikelen 254a en 255a van de Gemeentewet zoals die luiden op de dag voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XVI, onderdelen C en E, blijven van toepassing op beschikkingen tot uitstel van betaling, onderscheidenlijk kwijtschelding van belasting, die een dagtekening hebben van voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XVI, onderdelen C en E.

Artikel XXX

De artikelen 143a en 144a van de Waterschapswet zoals die luiden op de dag voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XVII, onderdelen B en D, blijven van toepassing op beschikkingen tot uitstel van betaling, onderscheidenlijk kwijtschelding van belasting, die een

dagtekening hebben van voor het tijdstip van inwerkingtreding van artikel XVII, onderdelen B en D.

Artikel XXXI

1. Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2027, met dien verstande dat:

- a. artikel I, onderdeel B, terugwerkt tot en met 1 januari 2023;
- b. artikelen I, onderdeel D, en II, onderdeel B, terugwerken tot en met 1 juli 2023;
- c. artikel I, onderdeel E, terugwerkt tot en met 1 januari 2025;
- d. artikel IV, onderdeel A, voor het eerst toepassing vindt met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2027;
- e. artikel IX terugwerkt tot en met 1 juli 2026;
- f. artikel XXIV toepassing vindt voordat artikel XXV van het Belastingplan 2025 wordt toegepast.

2. in afwijking van het eerste lid treden de artikelen XV, onderdelen B en D, XVI, onderdelen C en E, XVII, onderdelen B en D, XVIII, onderdeel B, XXVII, XXVIII en XXIX in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen en onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel XXX (inwerkingtreding)

Dit artikel regelt de inwerkingtreding. Voor een aantal wijzigingen is voorzien in een inwerkingtreding met terugwerkende kracht of met een latere datum, overgangsrecht of een afwijkende volgorde. Waar dat het geval is, is dat toegelicht bij de toelichting op de betreffende onderdelen.

Artikel XXXII

Deze wet wordt aangehaald als: Fiscale verzamelwet 2027.